

ΜΠΟΥΚΚΕΤΟ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΠΙΛ. ΔΙΕΥΘ. ΤΡΑΦΗΝΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

80 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
10 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ

ἐν Ἀμερική, Ἀγγλίᾳ, Αἰγύπτῳ, Κύπρῳ, καὶ Ἀλβανίᾳ

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Εἰς Δραχμὰς

Ἐν ὄψει	πρὸς 4 ο/ο	Ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μηνῶν	πρὸς 4 1/2 ο/ο
Μὲ 15 ἡμέρας προειδοποιηθείην	4 1/4 ο/ο	1 ἔτους	4 3/4 ο/ο
		2 ἔτων	5 1/4 ο/ο
		3	5 3/4 ο/ο
		5	6 ο/ο
		10	7 ο/ο

Ταμιευτήριον

μέχρι Δεχ. 50.000

Εἰς Συνάλλαγμα ἐπὶ :

Λονδίνου ἐν ὄψει	πρὸς 4 ο/ο	Παρισίων ἐπὶ προθεσμίᾳ 2 ἔτων	πρὸς 5 ο/ο
ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην	4 1/2	Νέας Ὑόρκης ἐν ὄψει	4 ο/ο
Παρισίων ἐν ὄψει	4 ο/ο	Ἰταλίας	4 1/2 ο/ο
ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην.	4 1/2 ο/ο	Βελγίου	4 ο/ο
1 ἔτους	4 3/4 ο/ο	Ἑλβετίας	1 1/2 ο/ο

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟ

Ἐχομεν τὸ ΡΕΚΣΟΡ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ἀπὸ ὅλα τὰς βαφὰς τοῦτων Ἑθνοπαϊκᾶς καὶ Ἑλληνικᾶς. Διὰ τοῦτο ὡς καὶ διὰ τὸ ἀβλαβὲς τῶν τοιγῶν καὶ τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ τῆς βαφῆς Δ. Μπότσαράκου ἐγγνώμηθα. Ἀναλαμβάνομεν τὴν χρῆσιν τῆς βαφῆς ὅλων τῶν χρωματισμῶν κόμης, μύστακος καὶ γενείου μὲ ἐπιτυχίαν ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΝ.

ΠΑΡΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ καὶ ΧΑΡΙΔ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ, ΑΘΗΝΑΙ

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ἘΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥΝΕΑΡΙΟΥ
Ἐπαναφέρει τὸ πρότερον χρῶμα. Δὲν βλάπτει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ δυναμώνει τὰς τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡ. 48. - ΑΘΗΝΑΙ
Τιμὴ ΔΡΧ. 50. διὰ τῆς Ἑπαρχίας 60

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Κάνει τὸ δραστώτερον δερμα. Εἶνε ἀπολύτως ἀβλαβὲς. Συντηρεῖ τὴν καλλονὴν καὶ ἐξαλείφει τὰς ρυτίδας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΟΔΟΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΤΙΖΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἐπὶ τετραετίαν εἰδικῶς εἰς Παρισίους σπουδάζας. Θεραπεύει μὲ ἐγγύησιν δι' ὀλιγοήμερου ἀνοδύνου θεραπείας τὰς παθήσεις στόματος καὶ ὀδόντων. Οὐλίτιδας, δυσσομίαν, Προσθίε καὶ ἄ. διὰ νεωτάτων ἐπιστημονικῶν μεθόδων. Δέχεται 9-12 καὶ 2-6 1/2. 51, ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 51, 2ον πλάτωμα.

“NUTRICIA”

Ὁλλανδικὸν Γάλα εἰς κόπιν ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὸ τέταρτον. Ἡ μόνη ἀρίστη καὶ εὐθνή τροφή διὰ τὰ Βρέφη. Ἡ «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστάται ἀπὸ τοῦς ἱατροῦς. Ἐκτὸς τῆς ὡς ἀνω τροφῆς διὰ τὰ Βρέφη Ἡ Μεγάλη Ἑταιρεία «NUTRICIA» παρέχει καὶ Γάλα τελείως ἀποβουτυρωμένον διὰ τὰς ἐντερικὰς παθήσεις ὡς καὶ τὸ φημιμένον αὐτῆς «BAVEURRE» (condensed buttermilk). Γραφεῖα Ἀντιπροσωπείας ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Στοά).

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

καίμεν ὠρατὸ δερμα. Ζητήσατε δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούπη 46
ΑΘΗΝΑΙ

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170α. (ΤΕΡΜΑ)

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ 10%

Εἰς τὸ μοναδικὸν κατάστημα ταπῆτων δι' ὀλίγας μόνον ἡμέρας.

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ καὶ ΥΙΩΝ

Ὀδὸς Σταδίου 45 (Νέα Στοά).

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλιοθήκας.

ΠΟΥΔΡΑ «ΛΟ»
ΕΔ. ΠΙ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ
Ζητήστε τὴν κατὰ
καὶ τὸ κάτω

Εἰς καλὴν τιμὴν βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλιοθήκας.

10 Φεβρουαρίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

145

Ὅταν ἀρρώστησε τὴν τελευταία φορὰ ὁ πατέρας μου, πιστέψαμε πὺς ἡ ἀρρώστεια του ἦταν ἀλαφριά καὶ πὺς θὰ σηκώνονταν ἀπ' τὸ κρεβάτι γρήγορα, ὅπως γινότανε συχνὰ σὺν ἀρρώστοις. Κι' ὁ ἴδιος νόμιζε πὺς ἦταν κατὰ πὺς θὰ πέρανε μόνάχου του καὶ δὲν ἄφησε τὴ μάνα μου νὰ φωνάξῃ γι' αὐτόν. Μὰ μερὰ μὲ τὴ μερὰ πῆγαινε χειρότερα, ὁ πυρετὸς ἐνέμενε, τὸν ἔκαινε ὁλόχορμον, δερνόντανε σὲ κρεβάτι του σὺν καλαπένος.

Ἡ μάνα μου εἶδε κι' ἀπέειδε καὶ φώναζε ἀπάνω στὴ βδομάδα τὸ γιαντὸ. Ὁ γιαντὸς, πὺς τὸν εἶχαμε χρόνια καὶ χρόνια στὴ φάμλια μας, ἦθε ἀνοιχτόκαρδος, ὅπως πάντα, μὲ τὰ λόγια τῆς παρηγορίας σὲ τὸ στόμα, μὰ σὺν εἶδε τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἐξετάσας ἀκριβῶς, κατὰσφύρισε κι' ὁ ἴδιος κι' ἔδωσε στὴ μάνα μου ἕνα σωρὸ δόχους, γιὰ τὸν ἀρρώστον της. Ἐγραψε καὶ διάφορες συνταγές, παραγγέλλει νὰ γίνουν γρήγορα κι' ἔφυγε γιὰ νὰ ξαναπεράσῃ, ὅπως εἶπε, τὸ ἴδιο βράδυ...

Ἡ μάνα μου βλέποντας τὸ γιαντὸ εἶσι σαστισμένον ὑποψιάστηκε, τὴ δάγκωσαν τὰ φέδια. Τὸν συνέβγαλε ὡς τὴν ὀδωπόρτα, κρεμάστηκε ἀπάνω του, ροιζώντας νὰ μᾶθῃ τὴν ἀρρώστειά του πατέρα. Μὰ ὁ γιαντὸς δὲν τῆς εἶπε τίποτα τὸ θετικόν. Ἐνα κρυολόγημα εἶπε, προφυλάξῃ χρειάζεται καὶ θὰ περάσῃ...

Μ' ἄλλοιμονο! Πέρασε κι' ἡ δεύτερη βδομάδα κι' ὁ πατέρας μου δὲν σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι. Μ' ὅλα τὰ φάρμακα, μ' ὅλη τὴ λάρτρα τῆς μάνας μου, μ' ὅλη τὴν γερουσίαν, πῆγαινε σὲ χειρότερον. Ὁ γιαντὸς πηγαίνοντο, ἔγραψε πάντα καινούργιες συνταγές, μὰς εἶδνε ἐλπίδες, κῆρυγμα νὰ παρηγορήσῃ τὸν πατέρα μου πὺς τὸν βασάνιζε τὸ κρεβάτι, μὰ μ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἀρρώστεια τράβηγε τὸ δρόμὸ της, ὁ πατέρας εἶχε χειρότερος, εἶχε ἀδυναμία, ἦταν περὶ ἀγνώριστος. Ἀπ' τὸ συμπληρωτικὸν τοῦ πρόσωπο δὲν εἶχαν μείνει παρὰ τὰ γλυκὰ, ἥρεμα μάτια του, τὰ μεγάλα, παρὰ τὸν μυστικὸν καὶ τὰ πυκνὰ τὸν φρύδι. Τὰ δυνατὰ τὸν χέρια ἦσαν περὶ ἀσθενήματα, κάτω ἀπ' τὴν γλωσσίδα τοῦ κορμιτοῦ τὸν φάνταζαν μαυρογάλαζες ἢ φλέβες καὶ τὰ νύχια...

Ἡ χρόνια αὐτὴ πὺς κρεβατιώθηκε ὁ πατέρας, ἦταν ἀπ' τῆς πὺς μῆρες καὶ τῆς πὺς δυστυχισμένης, τὰ χτήματα δὲν εἶχαν δώσει τίποτα, εἴμασταν καταχρεωμένοι.

Ἡ μάνα μου πὺς γίνετο ἀπ' τὸ πόνο τῆς ἀμύλητης καὶ παραξένης, ῥόλευε τὰ πρᾶματα ὅπως μποροῦσε, χωρὶς νὰ δειγνὴ τὸν πατέρα τῆς στενοχώριας πὺς μὰς ἔδεχνε. Πολλὲς φορὲς τὴν εἶδα νὰ τρέξῃ στὰ συγγενικά καὶ στὰ φιλικὰ σπίτια γιὰ νὰ σηκώσῃ χτήματα καὶ μὰ νύχτα πὺς πετάχῃ ἔξω ἀπ' τὸν ὕπνον μου, τὴν ἀντίκρινα νὰ κλαίῃ μὲ πνιχτὰ ἀναφυλητά, κουβριασμένη κάπου σὲ κρεβάτι της. Ἀποβράδυ, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, εἶχε δώσει κάπου τὸ χουρὸ τῆς μενταγιόνης, γιὰ νὰ πάρῃ λεφτὰ γιὰ τῆς ἀνάγκης τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ θυμάμαι καλὰ τὸ μενταγιόνι αὐτό. Ἦταν ὁμοῦ τοῦ πατέρα μου, φερμένο ἀπ' τὴ Βενετία, καμωμένο, ἀπὸ καθαρὸ γουρσάκι, πὺς φλογολαμποκοπούσε. Ἀπ' ἔξω εἶχε χαραγμένο τ' ὄνομα τῆς μάνας μου, κι' ἀπὸ μέσα ἔβγαζε γωνιαστὸ Ἀλ Γιώργη, πᾶνω σὲ σμάλτο, μὲ ὠραία χρώματα πὺς νόμιζες πὺς ἦταν γιὰ ἀνάμνησιν...

Σιγά-σιγά ὅμως σωθῆκαν καὶ τὰ λεφτὰ πὺς εἶχαμε ἀπὸ δὸ κι' ἀπὸ κελὶ ἡ μάνα μου, ἦσαν μερὲς πὺς μὰς ἔλειπε καὶ τὸ φαί, ἡ μάνα μου, βούταγε τὸ ψωμὶ τῆς σὲ νερό κι' ἔτρωγε, χωρὶς μολαταῖα νὰ παραπονιέται, κρύβοντας ἀπὸ τὸν πατέρα μας τὴν κατάστασιν μας.

Χήματα θὰ μπορούσε νὰ δαγίστῃ ἀκόμα, ὅρκει νὰ τὰ ζητοῦσε, μὰ ἡ μάνα μου ἦταν περὶ ἡμέρας, δὲν ἤθελε νὰ γίνετα φρόντιμα ὁ σῶτος γινώσκῃ, περιώρισε γι' αὐτὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ σπιτιοῦ καὶ δὲν ἔδινε περὶ πᾶν μόνον γιὰ τὸν ἀρρώστο πατέρα

μας. Μὰ ὅλα πῆγαινε στὰ χαμένα. Ἡ ἀρρώστεια δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ μ' ὅλη τὴν ἐγνοια τοῦ γιαντοῦ πὺς ὀχότανε καὶ τὸν ἔβλεπε δὺο καὶ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα, μ' ὅλες τῆς περιποιήσεις τῆς μητέρας μου, ὅλες τῆς προσευχῆς κι' ὅλα τὰ παρακάλια πῆγαινε ἡ μάνα μου γονατιστὴ καθε νύχτα μπρὸς στὰ εἰκονίσματα, ἀπλώνοντας τὰ χέρια τῆς μ' ἀπελπίσθαι τοῖς ἁγίοις καὶ ζητώντας ἔλεος γιὰ τὸν ἀρρώστο ἄντρα τῆς, γιὰ τὰ παιδιά της...

Ἦσαν εἶσι μερὲς μαύρες καὶ δύστυχες, μερὲς πὺς μὰς ἔλειπε κι' αὐτὸ τὸ ψωμὶ. Τῆς μερὲς αὐτῆς ἡ μάνα μου ἔωφρεν ἀπ' τὴν δυστυχία πὺς τὴ χτύπησε κατακέφαλα, μὰς ἔπερνε στὴν ἀγκαλιά της, μὰς ἔσφιγγε μὲ λαχτάρα, κι' ἔκλαιγε ψιθυρίζοντας μὰς λόγια σπαρταχτικά πὺς μὰς ἔκαναν νὰ τρομάζουμε...

Ὁ πατέρας μου δὲν ἔξερε τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Ἡ μάνα μου τοῦ κρύβονταν, περιμένοντας μὲ λαχτάρα νὰ γίνῃ καλὰ γιὰ νὰ ξανάρθουν τὰ πράγματα στὴ θέσιν τους καὶ νὰ ξαναβασίλῃ ἡ χαρὰ μέσα στὸ σπίτι. Μὰ μάταια τὸ περίμενε...

Ὁ πατέρας πῆγαινε ὅλο καὶ σὲ χειρότερον. Πολλὲς φορὲς τὸν ξενυχτάγαμε νομίζοντας πὺς δὲ θὰ βγάλῃ τὴ νύχτα. Ἡ μάνα μου εἶχε ἀλαλίσσει, ὥρες-ὥρες δὲν ἔξερε πὺς βρισκότανε. Ὅταν ὀχότανε ὁ γιαντὸς τὸν ἔβγαζε ὡς τὴν αὐλή καὶ τὸν παρακάλεγε μὲ βοῦρ-κομένα μάτια :

— Γιαντὸ μου ! Θὰ μοῦ τὸν γιάννη... Θὰ ξήσῃ...

Ὁ γιαντὸς κουνούσε τὸ κεφάλι του, τῆς ἔλεγε, ὅπως πάντα, μετρε-δεμένα λόγια, χωρὶς ἐννοια, κι' ἔφευγε μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη. Εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπελπίσεται κι' ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἀρρώστον τοῦ π' ὅσο πῆγαινε κι' ἔλυνε στὸν ἀπάνω κόσμον... Δὲν μπορούσε περὶ, ὁ φτωχὸς ὁ πατέρας οὔτε ν' ἀλλάξῃ πλευρὸ ἀπ' τὴν ἀδυναμία. Ἡ μάνα μου τὸν παραστέκε ἀπ' τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ, τῆς νύχτες λαγοκοιμότανε πλάι στὸ κρεβάτι του, σ' ἔνανε καναπέ. Ἡ ἀρρώστεια τοῦ πατέρα τῆς εἶχε βασανίσει, ἀν' καὶ δὲν τῷ δειχνε ποτὲ τῆς μπροστὰ του. Πολλὲς φορὲς ἀποκοιμότανε ὀρθή, ἐκεῖ πούστεκε σὲ πλευρὸ τοῦ...

Ἐνα πρῶν ὁ πατέρας μου ἔβλεπε, περὶ καλὰ ἀπὸ τῆς ἄλλης ἡμέρας. Ζήτησε ἀπ' τὴ μάνα μου νὰ τὸν ἀνασηκώσῃ σὲ κρεβάτι του καὶ νὰ μὰς φωνάξῃ γύρω του. Τὰ μάτια του ἔλειπε ἀπὸ τῆς ἀνάμνησιν, τὰ μὴλοῦνοῦλα του εἶχαν κοκκινίσει, μὰς φώναζε τῶν ὅρων τοῦ κι' ὅχιαν νὰ μὰς μιλᾷ χαμογελάστος. Μὰς ὠρῆσε γιὰ τὸ σχολεῖν, γιὰ τὰ μαθήματα, εἶδε τὰ τοῖμα μὰς ὀρθῶν καὶ εἶπε πὺς θὰ μὰς ἀγόραζε καινούργια ὅταν θὰ σηκώνονταν. Ἰννοῦστικε ἀκόμα γιὰ τὰ χτήματα, ἔκανε σχέδια γιὰ διάφορες δουλειές, φανότανε πὺς ἡ ἀρρώστεια τὸν εἶχε ἀφήσει ἔξω ἀπὸ τὴν μάνα μου ἦταν καταχρεωμένη, τὰ μάτια τῆς εἶχαν βουρκαῖσι ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ἀνέβηκε σὲ τὰ καρέκλα κι' ἄναγε μπρὸς στὰ εἰκονίσματα τῆς μεγάλης, ἀσπὴν λαμπάδα τοῦ γάμου τῆς, πὺς τῆς εἶχε φυλαγμένη πλάι στὰ στέφανα τῆς. Κατέβηκε ὕστερα κι' ἔκαμε γονατιστὴ τὸ σταυρὸ τῆς, ψιθυρίζοντας θεομὰ, παρακάλια στὸ Θεο, βγαλμένα μὲς ἀπ' τὴν καρδιά της. Τὰ δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια τῆς τρέχανε ποταμὶ...

Ὅταν ἦθε ὁ γιαντὸς ἔτρεξε χαρούμενη καὶ τοῦτε γιὰ τὴν ἔσφαν καλλιτέρεση τοῦ πατέρα. Ὁ γιαντὸς δὲν εἶπε τίποτα, οὔτε λέει. Κρέμασε τὸ καπέλλο του καὶ μῆλινες βιαστικὸς στὴ γάμψῃ. Κάρφωσε τὰ μάτια του πᾶνω στὸν πατέρα πὺς κορυφασμένος περὶ ἀπὸ τὴ κορβέντα ἀναπαύονταν μὲ τὸ κεφάλι πᾶνω στὰ προσκέφαλα, χαϊδεύοντας μὲ τὸ χεῖρ του τὰ μαλλιά τῆς μικρῆς μου ἀδερφῆς πὺς στεκόταν πλάι στὸ κρεβάτι του, τὸν καλῆμιζε καὶ τὸν ὠρῆσε πὺς νοιαθεῖ τὸ κορμάκι του, μανώνοντας τοῦ τὸ χεῖρ, χωρὶς νὰ βροχάσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ πᾶνω του. Ὁ πατέρας τοῦτε πὺς ἔν-

Ὁ κ. Χάρης Σταματίου (Σκίτσον τοῦ κ. Γαλβάνου)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Επί αυτοκρατόρων Κομνηνών. Τὸ δράμα τοῦ Μεγάλου Δομestίχου. Ὁ πειναλὲς ποιητὴς καὶ ἡ γκρινιάρικη γυναίκα του. Γιατὶ τὸν ἐπῆρε. «Φάγε γράμματα καὶ χόρτασε, παπὰ μου!...». Πτωχοπροδρόμο. Ὁ ποιητὴς δέρνει τὴ γυναίκα του. Ἀναφορὴ στὸν Ἀυτοκράτορα. Ὁ Πτωχοπροδρόμος στὸ Μοναστήρι κ.λ.π.

Νικηφόρος ὁ Βυζαντινὸς ἦταν γενναῖος στρατηγός, ἀλλ' αὐτοκράτωρ διεφθαρμένος. Στὴν ἐποχὴ του, πού ἡ ἀγριότητα καὶ ἡ μυστικοπάθεια εἶχαν πέρασι, συνέβη ἕνα περίεργο γεγονός. Ὁ Ἐνὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ Ἰσαάκιος καὶ Ἀλέξιος Κομνηνός, «μέγας Δομestίχος τῶν σχολῶν τῆς Δύσεως» δηλαδὴ ἀρχηγὸς τῶν τεσσάρων χιλιάδων ἱππέων τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς τοῦ Βυζαντίου, ἐγείρονται ἐξαιτίας τοῦ ἱεροῦ Παλάτιου, ἕνας ἀνθρώπος μὲ ἐξωτερικὸν ἱερὸν, ἑκατόμηνος, μὲ ἀσπρὰ μαλλιά καὶ γένεια, ἐλλήσιασε τοὺς δύο ἀδελφούς, ἐτρόβησε τὸν Ἀλέξιο ἀπὸ τὸ πόδι, τὸν ἀνάγκασε νὰ σκύβῃ καὶ τοῦ ἐμυνομούρως τὸν ἡμιμὸ τοῦ Δαυὶδ.

— Ἐνταῦνε, κατεσοδοὶ καὶ βασιλεὺς, ἐγενεν ἀληθείας καὶ πρᾶξις καὶ δικαιοσύνης!

Ὅλα αὐτὰ ἐγέναν πολὺ γρήγορα καὶ ὁ στρατηγὸς Ἀλέξιος δὲν ἐνόησε νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου πού χάθηκε. Ὁ Ἀλέξιος Κομνηνός ἐκέντησε τ' ὀλογοῦ του, ἐτρέξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ βρῇ τὸν ἀνθρώπο. Ὁ μυστηριώδης προφήτης εἶχε χαθεῖ μέσα στὸ πλῆθος τοῦ δόμου. Ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τὴν τὴν νέου Δομestίχου, πού εἶχε τὴν καταγωγή του ἀπὸ Ἀδωνότορα, ὁ πόθος τῆς φιλοδοξίας εἶχε ἀνάγει. Ἀρχισ νὰ διηγείται παντοῦ τὸ δράμα του καὶ νὰ λέγῃ:

— Μοὶ φάνηκε σὰν νὰ ἦταν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ γιὸς τῆς βροντῆς!...

Μετά δύο ἔτη ἡ προφητεία ἐξεπληρώνετο κατὰ γράμμα. Μία στρατιωτικὴ στάσις ἐξεθρόνισε τὸν αὐτοκράτορα Νικηφόρο, τὸν ἀνάγκασε νὰ γίνῃ καλόγηρος στὴ μονὴ τῆς Περιβλεπτῆς καὶ ἀνέβηκε στὸ θρόνο τοῦ Βυζαντίου τὸν Ἀλέξιο Κομνηνὸν ὁ ἡλικία 24 ἐτῶν. Ἡ βασιλεία του σημεῖοι νῆται μὲ τὴν ἀνθιστὴ τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν. Τὸ πανεπιστήμιον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐγενετο περίφημον, οἱ δὲ φιλόσοφοι, ὅπως Μιχαὴλ ὁ Πέλλος καὶ Ἰωάννης ὁ Ἰταλός, συνεκέντρωσαν ἀπὸ ὅλων τῶν κόσμων μαθητὰς στὴς σχολὰς των. Οἱ πρῶτοι καὶ ἡ πρῶτη ἐκπαίδευσις ἐδιδάσκοντο τὴν ἀρχαίαν φιλοσοφίαν, τὸσο καλὰ, ὅστε ἡ κόρη τοῦ Ἀλεξίου ἡ Ἄννα ἡ Κομνηνή, στὴν περίφημην «Ἀλεξιάδα», τὴ βιογραφίαν τοῦ πατέρα της νὰ παρεμβάλῃ στίχους τοῦ Ὁμήρου καὶ κομμάτια ἀπὸ ἀρχαίους συγγραφεῖς.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Κομνηνῶν ζοῦσε στὴν Κωνσταντινουπόλιν ἕνας φτωχὸς ποιητὴς Θεόδωρος, Προδρόμος ἢ Πτωχοπροδρόμος, ὅπως ὀνόμαζε ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του. Μὲ τὴν γυναίκα του ποιητοῦ αὐτοῦ ὁ ἀρχαῖος χρόνος οἱ ὅροι τοῦ ἀνθρώπου μᾶς διέσωσαν τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας τοῦ Σωκράτους, τῆς περιήμερης Ἑλένης, πού γίνετο τὸ σύμβολο τῆς φτωχίας, τῆς γκρινιᾶς. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ Πτωχοπροδρόμος, ἔλαβε ἀπὸ τὴν κατὰ τὸν ὄνομα πού μοιάζει μὲ τὴν κυρὰ Σωκράτειρα σὰ διδὴν ἀδελφὴ! Καὶ ὅμως δὲν ἔβρισκε τὸ κύριο ὄνομα της. Τὰ συνθεστέτερα ὀνόματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦταν Θεοδώρα, Εἰρήνη, Εὐδοκία, Ζωὴ καὶ Ἄννα, κατὰ μίμησιν τῶν αὐτοκρατορικῶν. Ἐν' ἀπὸ αὐτὰ θὰ εἶχε λοιπὸν καὶ ἡ κυρὰ Πτωχοπροδρόμου...

Γιὰ τὸν ποιητὴ αὐτὸν ἔχουν γραφῇ πολλὰ ὡς τώρα ἀπὸ σοφοῦς Βυζαντινολόγους. Ὁ Κόραϊς τοῦ ἀμείωτος ἔναν ὀλόκληρον τόμο γιὰ τὰ τὸν κεραυνοβολήσαν μὲ τὴν περιέργειάν του. Ἀργότερα ἄλλοι, διὰ τὸν καὶ ἔξωθεν ἐκρίναν τὸ ἔργο τοῦ Πτωχοπροδρόμου ἐννοήματα, ἔβρισαν ὅτι αὐτὸ οὐκ ἔστιν ἱστορικὸν καὶ ἁπλοῦς συμπέρασμα.

Ὅλες τῆς πληροφορίαις ὅσες ὑπάρχουν γιὰ τὴν γυναίκα του, μᾶς τις δίνει ὁ ἴδιος στὰ ποιήματα πού ἀπευθύνει τοὺς αὐτοκράτορας. Ἡ πληροφορία δὲν εἶνε πολὺ κολακευτικὴ γιὰ τὴν σκληρίαν του. Ὁ ποιητὴς τὴν στολίζει ὅπως τῆς ἀξίζει, καὶ ἡ ἀθανασία πού της ἐχάρισε ἐκκλῶνιζε εὐρύτατα, διότι Θεόδωρος ὁ Πτωχοπροδρόμος ἦταν λαοφιλεὴς στὴν ἐποχὴ του. Δὲν ἔβρισκε λοιπὸν τὸ κύριο ὄνομα της, γνωρίζοντες ὅμως τὸ οἰκονομικὸν της. Τὸ λέει ἡ ἴδια γιὰ νὰ κεραυνοβολήσῃ τὸν ἄντρα της γιὰ τὴν καταγωγή του: «Σὺ εἶσαι πτωχοπροδρόμος καὶ ἐγὼ ἦμην Μασσαωνία». Τὸ ὄνομα Μασσαωνία ἀναφέρεται τοὺς Βυζαντινοὺς χρονολογούς. Ἐπομένως προκύπτει γιὰ οἰκονομικὴν διακεκομμένην. Ἡ ἡλικία της, ὅπως ὀνομάζει τὸν ἑαυτό της, ἔλαβε ἄντρα ἕνα «πολιτικὴν» αὐτὴ, ὅπως ἔλεγε ἡμεῖς ὑποκριτικὴ καὶ οὐ ἦσαν μαζομπάτος.

Μαζομπάτος σημαίνει χαμῆλης, δηλαδὴ τιποτένης ἀνθρώπου. Καθὼς βλέπετε ἡ γλῶσσα της δὲν εἶχε συγκαταμῆ. Ἦταν τοῦλάχιστον ὁρατὸς ὁ Πτωχοπροδρόμος, ὅστε νὰ καταφῇ μὴ κόρη ἀντιθέτως τοῦ κοινωνικῆς τάξεως; Οὐκ οὐκ φαι-

νεται στοὺς στίχους του. Ὁ ἴδιος αὐτοζωγραφίζεται κάπου: Εἶνε ἀσπρὸς ὁ γένος καὶ κοντοπύθαρος. Σ' ἕνα στίχῳ ἡ γυναίκα του τοῦ λέει: «Νὰ πιάσω τὴν κορούπα σου αὐτὴ τὴν μαδιμένη! Πᾶς λοιπὸν νὰ ἐξηγήσωμε αὐτὸν τὸν παρὰ τὸ γάμο: Φαίνεται, ὅτι μὲ τὴν ἀσπρὰ καὶ τὴν σπύρδα τῆς κόρης. Εἶχε ἀδερφοῦς, ἐπομένως ἡ κόρη ἦταν συνάλλαγμα δύσκολον νὰ ἐξαγορασθῇ» καὶ ὅταν παρουσιάσθῃ ὁ παπᾶς καὶ λόγιος Θεόδωρος καὶ τὴν ἐξήγηται, τ' ἀδερφὰς της τοῦ τὴν ἐδωσαν εὐχαρίστως, ἀφοῦ μάλιστα ὁ παπᾶς φαίνεται ὅτι ἔνα στίχῳ—ἡ κόρη ἦταν καὶ κ ο υ τ ζ ο πα ρ δ ἰ α λ, δηλαδὴ κοῦστῃ.

Οἰκονομικὴ πολυμελής, αὐτὸς, ἡ μητέρα του, ἡ γυναίκα του, τέσσαρα παιδιὰ, δὲν ἦταν εὐκόλῳ νὰ ζήσουν. Γρήνια λοιπὸν σὺ σπῆτι καὶ καθήμενὸς σκηνῇ. Ὁ ποιητὴς περιγράφει τὴς νεύσεις καὶ τῆς γυναικὸς του:

Στῆναι, τριχομαδίζεται, δέρε τὰ μαγουλά της
συνάγει τὰ παιδιὰ της, ἀπαίρει καὶ τὴν ῥοκάν
ἐμβαίνει στὸ κουδοκίλι της, κλείει σφιχτὰ τὴν θύραν.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ξαναβαίνει καὶ ἀρχίζει τὸ λούσιμο, ἐπάνω-κάτω εἶσι:

— Μωρὲ ἄντρας εἰς' ἐσὺ, νοικοκύρης; Τὰ μάγουλα ἀφανίστηκαν, τὸ πάτωμα ἐπέσε, γάλασαν τὰ κεραμίδια, σάπισε ἡ στέγη, οἱ τοῖχοι πέτουν, τὸ περιβόλι ἐξάρθηκε...

— Μωρὲ δὲν συλλογίζεσαι τί θὰ κάνουμε; Τί ἔσθεις σὺ σπῆτι; Τί ἀγρόστες; Τί φόρεμα μοὶ ἔδωκες; Δὲν ἔξω τι εἶνε Πάσα. Μὲ ἔχεις δώδεκα κακὰ καὶ ψυχρὰ χρόνια καὶ δὲν ἔβαλα παπούτσι ἀπὸ τὰ χέρια σου καὶ δὲν ἐφόρεσα μεταξὺ παντὶ καὶ δὲν εἶδα σὰ δάχτυλά μου δαχτυλίδι, καὶ οὐκ ἔνα βραχιόλι δὲν μεύερες νὰ φορέσω. Ποτὲ δὲν ἐπῆγα σὺ λουτρό καὶ νὰ μὴ γνῶμαις θλιμμένη. Μένω δὺς τρεῖς μέρες νηστειῇ. Οὐ, νὰ χαθῇς τεμπέλη!...

Καὶ ὁ δυστυχισμένος ποιητὴς ἀναφέρει τὸν αὐτοκράτορα καὶ λέει:

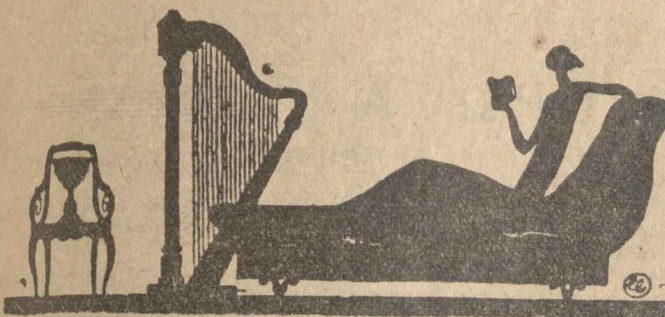
Φοροῦμαι γὰρ τὸ στέφανον τῆς, φοροῦμαι τὴν ὀργὴν τῆς
τὰς ἀπειλὰς τῆς δέδοικα καὶ τὴν ἀποστορῆν τῆς!

Ἀλλὰ γιατί τόσο φτώχεια καὶ τόσο γκρινιᾶ; Παπᾶς καὶ λόγιος καὶ ποιητὴς ὁ Πτωχοπροδρόμος ἔπρεπε νὰ γαλοπενοῦσε. Πῶς λοιπὸν ἐπιδόμα, εἶχε καὶ φιλῶσιμα, δηλαδὴ φιλοδοξίαν, κατὰ τὸν ἄντρα καὶ νὰ βγάτῃ ἀπὸ δῶ καὶ ὅπ' ἐκεῖ. Τὸ ἔδωκεν καὶ «δῶδεκα μεδύμους σιταροῦ» ἀπὸ τὴν βασιλικὴν ἀποθήκην. Καὶ ὅμως πεινῶσε καὶ μᾶς περιγράφει τὴν πείναν του ὅπως ὁ σημερινὸς Καραϊσκάκης. Τὴς οἰκονομικῆς του ἀνάγκης τις ἀπλῶναι στὸν ἥλιο τῆς δημοσιότητος. Τὰ ποιήματά του εἶνε στιχορρηγμένους ἀναφορὰς γιὰ περιβόλῳ, πού τις ἐδιάρθε βέβαια καὶ διασκέδαζε ὅλη ἡ Δύξ.

Λοιπὸν τὴν ἐξήγησι μᾶς τὴ δίνει ὁ ἴδιος. Ἡ γυναίκα του, σὺ δύο στίχους, τοῦ λέει: «Μωρὲ, σὺ χάθηκες σὰ μολοὶς ῥιγμένο σπῆτι καὶ περιμένεις νὰ σὲ ταγίσω! Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ Πτωχοπροδρόμος δὲν εἶχε κομμιὰ δραστηριότητα, κομμιὰ εἶχε γιὰ δουλειὰ καὶ προτιμοῦσε νὰ στιχορρηγῇ ὀσφρὸς πού στᾶτον ἀναστροφή. Εἶχε ὅμως καὶ ἄλλο ἐλάττωμα: Ἦταν καὶ φαγὸς. Ζηλεύει ὅλους ὅσους καλοτρόπων. Ζηλεύει ἐκείνῳ καὶ ἕνα μολοὶς σπῆτι πού τὸν ἔχει γείτονα. Σὲ μὴ εἰδὼν μᾶς περιγράφει τὴν σκληρίαν ὁ γείτονας του πρὶν πιάσῃ δουλειὰ: Χορδοκοιλίτσα—δηλαδὴ κορετῆρα—καὶ τρεῖς Βλάχικα καὶ πολλὰ κομμάτια ψωμὶ καὶ πέντε ποτήρια κρασί! Καὶ ὁ Πτωχοπροδρόμος στεναίνει: «Ἀχ! ὅχι! μόνο τὰ σάλια μου καὶ τρέχουν ὡς ποταμὶν! Καὶ δὲν ἔχεται ὁποῦν τὸν χωρίζῃ μόνο ἕνα «εἰσφορά», δηλαδὴ ἕνας ψευδοτύπος. Καὶ ὁ κοσκινὰς αὐτὸς κολοῦσάι, τὸ τῆμα τῶν «συμμεταστάσεων» δηλαδὴ καίει συχνὰ καὶ ἡ μουσικὴ τῶν ψηφισμένων κρεάτων, τὸν πονεῖ καὶ τὸν φασκίον κεντὰ τὸ ρουθόδιον τοῦ πειναμένου ποῦ τοῦ καὶ τὸν βανσινεῖ. Ἀκόμη καὶ ψωμὶ καταντᾷ νὰ ζῇ, ἀλλὰ τοῦ ἀπαντοῦν:

«Φάγε γράμματα καὶ χόρτασε παπὰ μου,
καὶ τρῶμε μισομυνητὸς ἐκ τὰ γραμματικὰ σου,
ἐνβαλε τὰ παπιδάκα καὶ γίνου προσηγορῆς...»

Δηλαδὴ, «φάγε τὸν περιδρόμο, βγάλε τὰ ῥάσα καὶ γίνου τεχνί-

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η ΑΠΛΗΣΤΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Κατὰ τὴν διαμονή της στὸ Παρίσι μὴ Ἀμερικανὴς εἶχε ζητήσει τὴς λαϊκῆς δημοσιότητας τοῦ δόκτορος Χ.. Πρὶν νὰ παρακαρσιθῇ γιὰ τὴν Ἀμερικὴν ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν γιατρὸ καὶ προσφέροντάς του ἕνα πορτοφόλι μὲ χρυσὸ μονόγραμμα τοῦ εἶπε:

— Θὰ μὲ υποχρεώσετε, δόκτωρ, ἂν δεχθῆτε γιὰ ἀνάμνησιν αὐτὸ τὸ πορτοφόλι.

Ὁ γιατρός πού ἐτοιμαζόταν ἐκείνη τὴν ὥρα ἀκριβῶς νὰ τῆς στείλῃ τὸ λογαριασμὸν πρὸς ἐξόφλησιν ὑπαπευθὴν ὅτι ἡ πελάτις του τοῦ ἔκανε αὐτὸ τὸ δῶρο γιὰ ν' ἀποφύγῃ νὰ τὸν πληρώσῃ, τῆς εἶπε:

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ πληρώσετε τὴς ἐπισκέψεις μου.

— Πῶς σὰς ὀφείλω γιατρέ; εἶπε ἡ Ἀμερικανίς.

— Δύο χιλιάδες πεντακόσια φράγκα, εἶπε ὁ γιατρός.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού ἦταν γεμάτο χρυσονομίσματα, καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑκατὸν πέντε καὶ ἑξήκοντα, ἀφοῦ ἔπρεπε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρημᾶτα. Ὁ γιατρός ἀπορολομένος γιὰ τὸ πᾶν καὶ τὸν εἶπε προσφάσις νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κυρία ἴσους τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερε πρὸ ἄλλου καὶ πού

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δεν του ταίριαζε, δεν της ταίριαζε, έπρεπε να χωρίσουν! Και σ' αυτό το συμπέρασμα είχε φτάσει η Δώρα άμα γνώρισε... το Ντίνο. Ο Ντίνος της άνοιξε τ' μάτια. Αυτός την έκανε να ιδί και να καταλάβη πόσο ήταν δυστυχισμένη μ' έναν άντρα που δεν της ταίριαζε. Κι' άποφάσισε να τον χωρίση, γιά να πάρη άλλον, ταιριαστό.

Σ' αυτό το σημείο μόνο την έκοψε ο Νίκος.

- Ποιόν; τή ρώτησε.
- Τό Ντίνο! του άποκρίθηκε άδίστακτα. Ποιόν άλλον;
- Μά σάγαπ' κι' έκείνος;
- Βεβαίωτα!
- Και τ' ά συμφωνήσατε;
- Έννοείται! Τά συμφωνήσαμε και σήμερα έφυγα απ' τό σπίτι σου γιά πάντα. Δεν θά ξαναγυρίσω. Θά μείνω έδώ ως πού νά πάρω τό διαζύγιό μου και... νά ξαναπαντρευθώ. Νίκο, θέλω νά χωρίσουμε σά φίλοι. Πιστεύω πώς θά φανής και σύ λογικός και, σ' αυτή την περίπτωση, θά κάνης ό,τι πρέπει. Δεν θά δοκιμάσης νά με μεταίσεις; άν τή μητέρα μου, γιάτί εσύ μπορείς πιά νά κρίνης πόσο θάταν περιττό. Ούτε θά καταδεχθής νά με παρακαλέσης. Ούτε θά κάνης καμιά σκηνή, όπως φοβήθηκεν ο πατέρας μου. Έδώ θάποχαρετιστούμε. Έγώ θά μείνω και σύ θά φύγης. Και μάλιστα χωρίς νά ιδής κανένα. Άς τους νά φάνε με τήν ησυχία τους. Τά θά έκέρδιζες από μία σύγχυση; Τίποτα άπολύτως!

Ο Νίκος τώρα έσκύλιασε.

— Αύτά εγώ δεν τάκούω! τής φώναξε. "Η θά γυρίσης τώρα άμέσως μαζί μου, σ'ό σπίτι μας, ή...

Δέν συμπλήρωσε τή φράση του, δεν έξεστόμωσε τή φροβέρα του.

— "Η; τί; τον προκάλεσε ή Δώρα.

— Δεν ξέρω! θάρθής μαζί μου ή όχι;

— Όχι!

Νά τού τό «όχι» πού έρχόταν τώρα σάν άνταπόδοση τού καλιού έκείνου, τού άδικου και παράνομου «ναί».

Και τού τό ξανάπε μάλιστα. Τρείς φορές τή ρώτησε καίνως θυμωμένος άν ήθελε νά τον άκούσθης, και τρείς φορές ή Δώρα τού άποκρίθηκε «όχι!».

— Καλά λοιπόν! τής φώναξε. Μείν' έδώ και περιμένε... νά πάρης τό Ντίνο σου! Έγώ φεύγω. Χωρίζομαστε, βλέπεις, φιλικώτατα Διαζύγιο όμως δεν θά σου δώσω ποτέ, σ'όλον αιώνα τόν άπαντα!

— Και τί θά καταλάβης;

— "Η έκδίκησή μου και μένα.

— Όραία έκδίκηση! Νά είσαι σκληροκέρα, νά μίν μπορείς ποτέ νά παντρευθής μ' άλλη, νά εύτυχής; γιάτί... γιά νά μίν πάρω κι' εγώ τό Ντίνο!.. Όραία έκδίκηση!..

— Ό,τι και νάναί, αυτή είνε. Καί πές του τό νά τό ξέρη. Δεν θά σ' άφήσω εγώ νά παρθής, πού νά χαλάση ο κόσμος. "Αν δεν ντρέπεται τόν άδελφό του πού είνε άντρας τής άδελφής μου, άς σ' έχει έτσι. Έσένα τούλάχιστο σου άείζει... Καληνύχτα, Δώρα!

Κι' ο Νίκος άνοιξε τήν πόρτα γιά νά φύγη. Μά έκείνη, χωρίς νά σηκωθί απ' τή θέση της, τόν εφώνασε:

— Νίκο!.. Νίκο!.. "Ελα, έχω ακόμα νά σου πώ!

Γύρισε πάλι σά νευρώσατο μπροστά της.

Τόν κτύπησε μέ σίκο και τόν άρτισε:

— Μά γιάτί τό κάνεις αυτό; γιάτί... Γιά νά με άναγκάσης νάρθω πάλι μαζί σου;... Ναι, ίσως... δεν είνε άσχημος τρόπος... "Αν έπιμένης, έκεί θά καταλήξη τό πράγμα. Θά τού πώ: «Ντίνο μου, δεν γίνεται, ο Νίκος δεν δίνει διαζύγιο», και θά γυρίσω σ'ό σπίτι σου. Μά... δέ μου λές τί με θέλεις;... Τί σχέση έχεις εσύ με μία γυναίκα σάν και μένα; "Αλήθεια, δεν έμαθες ακόμα τί είμαι; "Αλήθεια, δεν κατάλαβες ακόμα πώς πραγματικώς δεν σου ταιριάζω; "Ε, λοιπόν πρέπει νά σου τ'ά πώ. Πρέπει νά σου τ'ά πώ όλα! Γιάτί ως τώρα, Νίκο, σέ γελοούσα... σέ γελοούσα!..

Και όπως τότε σ'όν Εύαγγελόη, με τήν ίδια άψηφισιά, με τόν ίδιο κυνισμό, και μόνο μ' άλλο σκοπό και μ' άλλο όφος, ή Δώρα διηγήθηκε και σ'ό Νίκο τήν «ερωτική ζωή» της. "Αρχισε από τόν Εύαγγελόη, όμολογώντας του πώς όχι τρείς, αλλά δεκατρείς, είκοσιτρείς φορές είχε πάει σ'ό έξοχικό σπίτικι γι' αυτόν, κι' όχι βέβαια γιά νά τού π'ή πώς δεν άπατούσε τ'έν άντρα της... Κι' άφού πέρασε όλους τούς άλλους με τή σειρά, έφτασε ως τόν Τάκη. Ναι! και τόν άδελφό του ακόμα άγάπησε, και με τόν άδελφό του ακόμα δοκίμασε νά τόν άπατήση. Τί τήν ήθελε λοιπόν τέτοια γυναίκα, τέτοιο τέρας; Δεν τήν άφηνε, δεν τήν έστελνε σ'ό διάβολο, νά γλυτώση κι' αυτός, νά ησυχάση ίσως κι' έκείνη; Γιάτί καταλάβαινε: όσο τήν είχε σ'ά χέρια του ο Νίκος, ή Δώρα δεν θά ήσυχάζε ποτέ. "Η ίδια θάταν πάντα. Μόνο σ'ά χέρια τού Ντίνου θάλ-

λαζε ίσως. Γιάτί τόν άγαπούσε σ' αλήθεια τό Ντίνο, κι' ήταν ή πόρτη φορά πού άγαπούσε σ'ή ζωή της. Ο Ντίνος ήταν ο «άνθρωπος» της, τελείως!

Ο Νίκος τήν άφηνε νά τού τ'ά π'ή όλα. Και μόνο άφού σάπασε γ'ενη περιμένοντας τήν άπάντησή του, τήν άπόφασή του, ο δυστυχισμένος σήκωσε τ'ά χέρια του ψηλά και φώναξε με άληθινή φωνή:

— Τι άπιστη, θέ μου, γυναίκα! Δεν πιστεύω νά ξανάκανε άλλη ή φύση!

Έτσι τότε είχε πει κι' ο Εύαγγελάρης. Μά ή Δώρα ούτε σήφθηκε νάπαντήση πάλι όπως τότε: «άπιστη σ'όν έραστή, μά πιστή σ'όν έρωτα!» Τέτοια πράγματα πιά!.. Μόνο τού είπε:

— Γιάτί λοιπόν εσύ είσαι ύποχρεωμένος νάγης τήν πιά άπιστη γυναίκα τού κόσμου; Έπειδή γελάστηκες μία φορά νά τήν πάρης;

— Αυτό είνε δικός μου λογαριασμός, τής άποκρίθηκε.

— Ω, θέ μου! φώναξε ή Δώρα. Άκόμα έπιμένεις; άκόμα με θέλεις;

— Ναι!

— Και δεν μου δίνεις διαζύγιο, γιά νά μ' έξαναγκάσης;..

— Ναι!

— Μά τότε, Νίκο μου, τί νά σου πώ!.. Έσύ είσαι τέρας πού δεν έκανε άλλο ή φύση, κι' όχι εγώ!..

— Μπορεί νά είμαι ό,τι θέλεις. "Αλλά βγάλ' το από τ'ό νο σου πώς θά σου κάμω ποτέ τό κέφι σου. Φεύγω, σάφηνά έδώ και... περιμένε νά πάρης τό Ντίνο σου!

Πήγε ως τήν πόρτα, μ' αυτή τή φορά ή Δώρα δεν τόν φώναζε πιασ.

Βγήκε από τήν κάμαρα, κατέβηκε τή σκάλα και, γιά νά μίν τόν άκούσουν οί άλλοι πού έτρωγαν άνάπα στην τραπεζαρία, και τόν φώναζαν νά τόν ρωτήσουν,—γιάτί δεν ήθελε ούτε ψ'μια νά τούς π'ή, ούτε τήν αλήθεια,—μπηκ' ε'είσε σ'ό μικρό διάδρομο, κατέβηκε σιγά τήν πιαστή σκαλίτσα κι' έφυγε από τήν πόρτα τής υπαρχίας.

Σέ λίγο βρισκόταν σ'όν τυφλό έκείνο όρμακό όπου τή βραδιά τής άπαγωγής περιμένε τή Δώρα σουλατσάροντας με άγωνία. Και πάλι τού φάνηκε πώς ήταν ή βραδιά ή ίδια. Πήγε ως τό κάγκελο και στάθηκε... Νά, σέ λίγο θάκουσε τά βηματάκια τής Δώρας και τή φωνή της:

— «Στάσου, νά σ'όνομε μαζί!..»

Γιά λίγες στιγμές έμεινε μ' αυτή τή γλυκειά αυταπάτη. Τού φαινόταν ακόμα πώς θά περνούσε κι' έν' άδειο αυτοκίνητο, νά τό σ'απατήρη, νά τό πάρη, νά βάλη μέσα τή Δώρα και νά πάνε ίσως... σ'ή μικρή βίλλα τής Κρητισιάς!

Μά όχι. Ούτε αυτοκίνητο πέρασε, ούτε ή Δώρα κατέβηκε.

Ήταν μοιραίο νά φύγη άπόψε μονάχη. Και νά φύγη, χωρισμένος γιά πάντα, από εκεί πού είχε φύγει τότε μαζί της, έννομένος κι' εύτυχής.

Ποιός νά τούλεγε!..

«Τό κρίμα τής 'Ελένης!» είπε πάλι μέ σά του.

Και ξεκίνησε πεζός, σκυφτός, άργός, δυστυχισμένος...

— "Ε! πού είνε ή Δώρα; τόν ρώτησε ή Ζατούραϊνα όπως και κείνο τό βράδυ με τόν Εύαγγελόη.

Μ' αυτή τή φορά, ο Νίκος φυλάχθηκε νά τής φανερώση τήν αλήθεια.

— Πείσματα μου κάνει πάλι, τής άποκρίθηκε. Τά πουνυγρίσματα κι' έμεινε νά κοιμηθί σ'ής μητέρας της. Μά δέ βαριέσαι! Άνθρωποι π'οι θά τήν ιδής πάλι έδώ... Όχι, όχι, δεν είναι τίποτα, φοβάσαι!

— "Η Ζατούραϊνα κούνησε τό κεφάλι της χωρίς μιλιά. Σά νά τού λεγε: «Καλά σου κάνει, άφού τήν κράτησες ύστερ' από κείνα...»

Μά κι' ο Νίκος δέ μίλησε πιά γιά τό άσημαντό τάχα «τουούγγισμα». Κι' άφού έφραγε με τό στανό, γιά νά μίν καταλάβη ή μητέρα του πόσο πιά σοφόρο ήταν τό πράγμα, βγήκε έξω μονάχος και πήγε ίσως νά βοή... τή φιληνάδα του τήν Κάκια.

Τό είχε πάρει, βλέπετε, συνήθεια: άμα τόν άφηνε ή Δώρα, π'γαίνε σ'ήν «άλλη», σά νάθελε κι' αυτός νά έκδικηθί τήν άπιστη με μόν άπιστία.

Είχε, φαίνεται, ακόμα τήν έλπίδα πώς θά τήν άνάγκαζε νά γ'ορή πάλι κοντά του. Γι' αυτό και δεν είχε τήν μητέρα του πιασ. Και δεν ήταν μόνο πού δεν θά τής έδινε τό διαζύγιο, π'αφού είχε σκεφθεί και κάτι άλλο, ακόμα πιά σίγουρο κατά τήν ιδέα του: θάπιανε τό Ντίνο σά φίλος, σά συγγενής, και θά τούλεγε απ' άκέρ-

Γύρισε πάλι σά νευρώσατο μπροστά της.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Λ. Σ.

Η λεπτοφύης σιλουέττα της θυμίζει δροσόλουστον παρθέριον άνθος, και ή αϊθερία εμφάνισής της προαναγγέλει μία έμφυτη ευγένεια και άπέραντη καλосύνη. Άνετράφη σ' ένα από τ'α κυριώτερα σχολεία τής Έλβετίας και ή μόρφωσίς της είνε πράγματι έξαιρετική. Ώς επί τό πλείστον έχει ύφος σκεπτικόν πού δεν ταιριάζει σ'ά είκοσι χρόνια της, ίσως όμως γι' αυτό έχει μία αντίδρασι καταπληκτική σέ έντελώς παιδιαστική ευθύνη. Αί τουαλέτται της ως επί τό πλείστον δημιουργήματα «Ρεντφέρνη», «Λανβέν», «Βιοννέ», Αί βραδυναί ιδίως εμφάνισεις της, είνε πράγματι άξιοθαύμαστοι, φορεϊ ως επί τό πλείστον φορέματα στυλ άπό ταφτά ή τουύλλα σέ χρώματα παστέλ πού συνδυάζονται τόσο άριστά με τά βαθύχρυσά μαλλιά της και τά γαλαζοπράσινα μάτια της.

"Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αί κοσμικαί "Αθήναι διασκεδάζουν νυχθημερόν υπό τύπον γευματίων, «λόντζ», χορού, χαρτοπαίξις και μ' όλα ταύτα όλίγιστες μεταξύ αυτών συγκεντρώσεις επίδοξοι περιγραφής, όότι οί κεκλημένοι μόλις υπερβαίνουν τούς 15—20.

Από τά κυριώτερα κοσμικά γεγονότα της παρελθούσης εβδομάδος ο χορός ύπερ των Μακεδονικών σχολών πού έδόθη εις τό Καρπείο έσημείωσαν θριαμβευτικήν έπιτυχίαν.

— Σπανίως παρατηρήθη τόση πολύκοσμη και έκλεκτή συνάθροις σέ αθηναϊκόν ντ'ινσιν. Γνωστοί φυσιογνομίαί, λιμπίστες κομοσταςίες, αϊθερίες τουαλέττες, ένα διαβολαίμενο άντράιν χόρευαν στην κεντρικήν αίθουσαν, σ'ό καπνιστήριον, επάνω, παντού.

— Από τά γραφικώτερα θεάματα, ή μακεδονικής άμφίεσις πού φορούσαν όραϊότατες δεσποινίδες μεταξύ των οποίων πλέον θελκτική ή δις Λίλια Καλλέργη.

— Μεταξύ των επισήμων ήσαν ο "Υπουργός των Έξωτερικών και ή κ. Α. Μιχαλακοπούλου, ο Πρόεδρος τής "Αγγλίας κ. Λώρραϊν, ο Πρόεδρος τής "Ιταλίας κ. και κ. "Αρλόττα όστινες προσήλθον μετά τό παρατεθέν γεύμα υπό τού "Υπουργού των Έξωτερικών κ. Α. Μιχαλακοπούλου.

— Τήν παρελθούσαν Πέμπτην δεξίωσις παρά τ'ω κ. και τή κ. Μιχ. Μελά.

— Μιά από τάς πλέον ευχαρίστους έσπερίδας τής έποχής δοθείσα παρά τή κ. Πεσματζόγλου. Οί κεκλημένοι είχαν διανεμηθί σέ δύο αντίθετα στρατόπεδα Μπαρτζ και Κουμ-κάν. Οί πρώτοι έπαιζαν με τήν θρησκευτικήν σιωπήν πού επιβάλλει τό άνωτέρω παιχνίδι. Οί αντίθετοι έπαιζαν με μπριό άκαταγώνιστον, τό πραγματικά διασκεδαστικό παιχνίδι.

— Κεκλημένοι ήσαν κ. Ρασκάνο, κ. και κ. Α. Ρούφου, κ. και κ. Καλλίνου, κ. Καποδίστρια, κ. και κ. Α. Πεσματζόγλου, κ. και κ. Α. Λοβέρδου, κ. και κ. "Αφεντούλη κ. και κ. Μ. Μελά, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κ. Δεμερτζή, κ. και κ. Νικολαΐδη, κ. ά.

— Από τής πλέον όραϊές τουαλέττες κ. Γ. Γουλάρη μιλέ παστέλ και μεγάλο τριαντάφυλλο μωβ, κ. Μπουμπουλή με τουαλέττα μπλε-ντε-νουί, κ. Λυκουρξού τουαλέττα σιχ μπλε έντονη, δις Δεμερτζή τουαλέττα άπλουσιάνη και χαριτωμένη μπλε παστέλ.

— Τήν παρελθούσαν Τετάρτη γεύμα παρά τ'ω Πρεσβευτή τής "Αγγλίας και τή κ. Λώρραϊν.

— Τήν παρελθούσαν Τρίτη χορευτικόν άπόγευμα παρά τ'ω κ. και τή κ. Σκαραβή, ή δις Λίλια Σκαραβή έδέχετο τούς κεκλημένους της με τήν άβρότητα πού τήν διακρίνει, φέρονσα κομψότατον ύπότυπον τζακέτο από λαμέ άφών ένκρουστασίον, κρέμ όμοιότροπον, φούστα πλάσε από κρέμ άφών και ένα πελώριον χρυσάνθεμον από λαμέ και κρέμ σ'όν ίδιο τόνο.

— Το χορευτικόν γεύμα άνθόσπαρτον από δλόδροσα έμφυγα λουλούδια, δις Ν. Νικολαΐδη μάσην μουσελίνα πού κατέληγεν σέ μπάντα φεστοναρισμένη ρόδε, πεπλασμένη μάσην και ένα χρυσάνθεμον από μουσελίνα μάσην και ρόδε, δις Δ. Κωνσταντινίδη τουαλέττα άπλή και σιχ από κρέμ μπλε-κλαίρ και κρέμ μαοίν, δις "Αλ. Δημητριάδη κρέμ ρομαίν μπλε και πελώριο γαρύφαλλον μπροστά, κρέμ από κρέμ σ'όν ίδιο τόνο.

— Τήν παρελθούσαν Κυριακήν χορευτική προσέλευσις παρά τ'ω κ. και τή κ. Κ. Ζέγγελη.

— Κεκλημένοι ήσαν κ. Ρασκάνο, κ. Μάγνη, κ. "Αλεξανδρή, κ. Μιχαλακοπούλου, κ. Η. "Ηλιάσκου, κ. "Ηλιαμίδη, κ. Στ. Φωτιάδη, κ. Αιβεροστάτη, κ. Μελά, κ. Θ. Φωτιάδη, κ. Αβέσση, κ. Θ. "Ηλιάσκου, κ. Νεγρεπόντη, κ. ά.

— Καί αι δεσποινίδες Κυριακή, Μ. "Ηλιάσκου, Ν. Αβέσση, Τσιγκαλάτη.

— Δεξίωσις προχθές Σάββατον παρά τ'ω Α' γαρμπατζί τής "Αγγλικής Πρεσβείας και τή κ. "Ατόλβ.

— Παραστάθη κ. Λώρραϊν Πρόεβειρα "Αγγλίας, κ. Δεμιάδη, κ. Δραγούνη, κ. Καλλέργη, κ. "Αλ. Παπατή, κ. Μπλέγκεν, κ. Χατζηκυριάκου, κ. Πετροκοκκίνου, κ. Μεσσηνέτη, κ. Γ. Πανά.

— Καί τους κ. "Εγνι, κ. Γ. Πανά, κ. Δ. Πετροκοκκίνου, κ. Γ. Μαζαρά, κ. "Αλεξ. Παπατή.

"Η Μονταίν

Η "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΛΗΘΙΝΟ ΘΑΥΜΑ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΥΛΗΣ

Μεταξύ άλλων περιέχει και τά έξ.

έκλεκτά διηγήματα, ιστορικά κομμάτια

περίεργα: «Ποία βιβλία άρέσουν σ'όν

ποιητάς και καλλιτέχνας»· «"Η ά

γάπη τής τρελλής», «Ο κατάσκοπος

Ντέκελ», «Ο τελευταίος έρως και ο

θάνατος τής Λαΐδας», «"Η νύχτα τού

"Αγιου Βαρθολομαίου», «Ο περιπετι-

ώδης βίος ένός Ουγγρου άριστοκράτου»,

«"Η φωνή τού νεκρού», «Τό γαλάτιο

διαμάντι», «Σάν τ'ά πουλά», «Ο ά

γριος κυνηγός», κ.λ.π. κ.λ.π.

σ' άκρη τήν ιστορία τής Δώρας. Θά τού διηγόταν όλη τήν «ερωτική της ζωή» όπως τήν είχε άκούσει πρό όλίγου από τό στόμα της. Θά τούλεγε ακόμα και γιά τόν Τάκη τόν άδελφό του, Κι' ύστερ' απ' αυτό, άς έπαιρνε άν τολμούσε ο Ντίνος, άς φορτωνόταν τέτοιαν άπιστη, τέτοια μανιάδα, τέτοιο τέρας!.. "Αμ' δέ...!

Στο σπίτι τής Βάδης, τού άνοιξε ή υπηρέτρια και τόν ύποδέχθηκε ή ίδια ή Κάκια σ'ό κεφαλόσκαλο με τή συνηθισμένη της διαχυτικότητα. Μπαίνοντας όμως σ'ό σαλόνι, ο Νίκος παρατήρησε κάποια άνωμαλία. Ένώ δεν είδε κεί-μέσα παρά μόνο τή μητέρα, τού φάνηκε πώς ήταν και κάποιος άλλος πού βιάσθηκε νά κρυφθί σ'ή διπλανή κάμαρα. Σάν άκουσε μάλιστα και μία χοντρή φωνή, φοβισμένη λιγάκι, πού δεν ήταν ούτε τής Κάκιας, ούτε τής μητέρας της, ούτε τής υπηρέτριας...

— Μά... δεν είστε μόνες; ρώτησε στενοχωρημένος.

— Όχι, όχι, κάθισε τού είπαν κι' οί δύο, αλλάζοντας όμως μία ματιά.

Τι τόν έννοια; έπιτέλους! "Οποιος κι' ήταν, όποιος κι' αν είχε κρυφθί στην κάμαρα, άφού οί νοικοκυρές τού έλεγαν νά καθήση, μπορούσε νά τό κάνει χωρίς φόβο. Κι' ύπέθεσε πώς θάταν κανένας φίλος πού δεν ήθελε νά φανερωθί σ' έκείνο τό σπίτι, και πέρασε στην κάμαρα γιά νά βγί απ' τήν άλλη πόρτα σ'ό άντρε και νά φύγη κρυφά.

— "Όρα του καλή! Σέ λίγο ο Νίκος τόν είχε ξεχάσει. Και κούνηταις ευθύμιστα με τίς δύο γυναίκες, πού τόν είχαν άπό τότε γιά χωρισμένο και τόν ρωτούσαν τί έγινε, αν πήρε τό διαζύγιο κι' αν έτοιμαζόταν νά... ξαναπαντρευθί.

— Τώρα κι' άλλη μία φορά; τούς άστεϊεύθηκε ο Νίκος.

— Ό! πήρες και τή δευτέρα;

— Τη, πήρα και με πήρε!

— "Ε! έ! φαντάζομαι πόσο θά τήν άγαπές κι' αυτή, άφού μάς ξαναβρήθηκες άπό τώρα!..

— Δέ βαριέστε! Πήρα μιάν άσχημη σαράντα χρονών, χίρα, αλλά...

— Με δύο-τρία έκατομμύρια!

— Άκριβώς!

— Μπαρό! όστε... μαζί θά τ'ά φάμε...

— Αυτό νάκούεται!

Σέ λίγο ή μητέρα βγήκε κι' ο Νίκος έμεινε σ'ό σαλόνι μόνος με τήν Κάκια. Τότε, διαμιάς άλλας ύφους. Κι' είπε σ'ή φιληνάδα του τρυπιά:

— Κάκια, καλή μου Κάκια, είμαι πολύ, πολύ δυστυχισμένος!..

Έτσι, εις' αίσθανθεί άξαφνα τήν ανάγκη νάνοχηθί σέ κάποιον, νά π'ή τόν πόνο του, νά γυρέψη μία συμβουλή, νάκούση ίσως μία παρηγορία. Και ποίον άλλο μπορούσε νά βρη παρά τήν Κάκια έκείνη, πού ούτε τή ντροπότητα ούτε τή λογάριε; "Ηταν σχεδόν σά νά μιλούσε δυνατά με τόν έαυτό του.

Και τής τ'ά είπε όλα, όλα...

Απ' τήν άρχή, ή Κάκια ένδιαφέρθηκε κολακευμένη γιά τήν έμπιστοσύνη. Κι' όταν μία στιγμή ξαναμπήκε ή μητέρα της, τής φώναξε ζωηρά:

— Άσε μας! Έχουμε όμιλία με τόν κ. Νίκο!

— Μά... έδώ θά μείνεται;

— Ναι, ναι, άσε μας!

Ο Νίκος τής διηγήθηκε πώς τ'ά ξανάφτασε με τή γυναίκα του, γιά τήν άγαπούσε, και πώς αυτή γιά τό «εύχαριστώ», άγάπησε τώρα άλλον κι' ήθελε νά τόν άφήση. Όλα με τό νι και με τό σιγά. Άκόμα και τήν όμιλία πού είχε κάνει μαζί της πρό όλίγου σ'ό σπίτι τής μητέρας της...

— Θέ μου! Έκαμε σ'ό τέλος ή Κάκια. Τέτοια λοιπόν γυναίκα σου έπρε σένα!

— Τέτοια, Κάκια μου, τέτοια!..

— Και τήν άγαπάς, κακόμοιρε;

— Την άγαπώ! Τη συχώρεσα και τήν πρώτη φορά είμαι έτοιμος νά τή συχωρέσω και τώρα.

— Και νά τήν ξαναπάρης;

— Ό, φτάνει νά θελήση!

— Μά γιάτί; γιάτί; τί τής βρίσκεις;...

— Ξέρω κι' εγώ... Αυτό Κάκια μου δεν προσδιορίζεται. Τής βρίσκω όμως κάτι πού δεν τό βρίσκω σ' άλλη γυναίκα, νά!..

Και τής εξομολογήθηκε πώς τήν άλλη έκείνη βραδιά, πού είχε πάει πάλι γιά νά έκδικηθί τάχα τή Δώρα με μιάν άπιστη, δεν κατάλαβε τίποτα με τήν Κάκια και φεύγοντας πιά δυστυχισμένος, από πρίν συλλογίζοταν: «Δώρα και πάλι Δώρα!..»

— Μά είνε πού με είχες χορτάσει, τού άποκρίθηκε. Έπειτα, εγώ... τό ξέρω... δεν σου άρεσά ποτέ τόσο πολύ...

— Και πιά άλλη μου άρεσε ποτέ έκτός από τή Δώρα!...

— Αυτά είνε λόγια!.. Σου έχει καρφωθεί ή ιδέα πώς δεν ύπάρχει άλλη σ'όν κόσμο, ένθ' ύπάρχουν πολλές, πολλές!.. Νά, όπου κάμης!..

— Φτάνει νά βγάλης τήν ιδέα...

— Δεν είνε ιδέα, καίμηνι!..

— Άκου πού σου λέω... Έπειτα... πώς κατάδεχσαι;... Αυτό δεν μπορώ νά καταλάβω!..

— Άντρας είσαι σύ... Έχεις φιλότιμο; έχεις περηφάνεια;...

— Όταν αγαπάει κανένας, Κάκια...

("Ακολουθεί)

Η ΚΥΛΟΤΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΝ-ΖΟΥΣΤ

Τὸ ἐμπόριο τῶν ἀνθρώπων δερμάτων, ἐπὶ τρομοκρατίας. — Ἡ νέα πού ἀπέκρουσε τὸν ἔρωτα τοῦ Σαίν Ζούστ. — Ὁ λεπτός χλωμὸς νέος μετὰ τὴν σκληρὴ καρδιά. — Οἱ καταδικαστοὶ τῶν δικαστηρίων. — Ἀνθρώπινο δέριμα διὰ δέσμιον βιβλίον. — Τὶ ἀπέγινε ἡ φίλη τοῦ Σαίν Ζούστ, κλπ. κλπ.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὴν ἐποχὴ τῆς τρομοκρατίας, τὸ Ἐπαναστατικὸ Δικαστήριον ἐπέλεξε τὸν λαμπρὸν ἀνθρώπινον θυμὸν μετὰ τὸ σὸρὸ. Κι' ὑπάρχει ἕνας θρύλος ὅτι στὴν περίοδον αὐτὴ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως λειτουργοῦσαν στὸ Παρίσι εἰδικὰ βυρσοδεφεῖα, πού καταργάζονταν δέρματα ἀνθρώπων! Ἀξίζει βέβαια νὰ ἐξετασθῇ ἂν ὁ θρύλος αὗτος βασίζεται στὰ πρᾶγματα καὶ στὴν ἀλήθεια.

Ὁ βουλευτὴς τῆς Συμβατικῆς Συνελεύσεως Ἀρμάν στ' ἀπομνημονεύματά του γράφει τὰ ἑξῆς:

«Μία νέα δεσποινίς, ὁραία καὶ καλοκαμωμένη εἶχε ἀποκοῦσαι τὴν ἐρωτικὴν ἐπιθυσίαν τοῦ περιβόητου Σαίν-Ζούστ, τοῦ κυριώτερου συνεργάτη τοῦ Ροβεσπιέρου. Τότε ἐκείνος τὴν πέρασε ἀπὸ τὸ Δικαστήριον καὶ τὴν ἐπέστειλε στὴν λαμπρὴν τὴν θανατικὴν ἐκτέλεση, ζήτησε νὰ γράρουν τὸ πτώμα τῆς νέας κι' ἔδωσε τὸ δέριμα νὰ τὸ καταργάσῃ καὶ νὰ τοῦ φτιάσουν κυλότες, τίς ὁποῖες καὶ φοροῦσε ὕστερα δημοσίᾳ. Τ' ὁμοιογενὲς ὁ ἴδιος ἀτάραχος ὁ δούλος τὸν ρωτοῦσαν σχετικῶς. Τὸ χερότερον εἶπε ὅτι τὸ παράδειγμα τὸν ἐμυμήθησαν κι' ἄλλοι κι' εἶπε μοιροῦμαι νὰ ποῦμαι ὅτι τὰ ἀνθρώπινα δέρματα μὴν γίνονται ἐμπόριον!».

Πρόκειν νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Σαίν-Ζούστ ἦταν ἕνας λεπτός, χλωμὸς νέος, φημισμένος γιὰ τὴν κομψότητά του καὶ τὸ ποιητικὸν τοῦ ἔργου. Μικρὸς εἶχε γράμμι καὶ στείχους. Μὰ τὰ μάτια του καθρέφτιζαν τὴν πικρὴν καὶ ἀλλοτρίαν θέλησιν, πού ἤξερε νὰ μὴ σταματᾷ μπροστὰ σὲ τίποτα.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀρμάν δὲν προκαλοῦσε τὴν δυσπιστίαν, ἂν δὲ βρισκόταν τὸ αὐτογράφο ἡμερολόγιον ἐνὸς ἐπαρχιώτη, πού εἶχε ἐρθεῖ τὴν ἴδιαν ἐποχὴν στὸ Παρίσι καὶ σημειῶνε καθεμέρα τίς ἐντυπώσεις του. Ὁ ἐπαρχιώτης αὗτος ἦταν συμπατριώτης τοῦ Σαίν-Ζούστ.

Μὰ μέρα, κάνοντας περίπατον στὴς συνοικίαι τοῦ Τέμπλου, εἶδε νὰ βαδίζῃ ἀντίκρου τοῦ ἕνα λεπτός νέος. Γνώρισε ἀμέσως τὸν ἐνδοξὸν συμπατριώτην του, τὸν πιστὸ φίλον τοῦ Ροβεσπιέρου. Ἦταν τότε εἰκοσιτεσσάρων χρόνων, καὶ ἡ νεότης του εἶχε τὰ θέληγτρα σχεδὸν μίαν γυναῖκα.

— Τὶ γυρεύετε σεις ἐδῶ; ρώτησε τὸν συμπατριώτην του ὁ ὁρατὸς βουλευτὴς τῆς Συμβατικῆς, μετὰ τὸ συνιθισμένον του ἔξοδον φθοῶς.

— Μιὰ καὶ ἦρθε στὴν πρωτεύουσαν, ἀπάντησε ἐκεῖνος, γυρίζω παντοῦ γιὰ νὰ τὴ γνωρίσω.

— Μὲ περιμένετε ἕνα λεπτὸ; Θὰ μὲν σ' αὐτὸ τὸ βυρσοδεφεῖο, καὶ νὰ παραγγείλω, καὶ θὰ γυρίσω ἀμέσως. Θὰ μὴ λήσωμε γιὰ τὴν ἐπαρχίαν.

Ὁ ἐπαρχιώτης ἴσως δὲν κατάλαβε τί τοῦ εἶπε ὁ Σαίν-Ζούστ. Μὰ ἴσως ἔκανε πὺς δὲν κατάλαβε καὶ ἀπὸ περιέργεια μὴν καὶ μαζὺ του κι' αὐτὸς στὸ βυρσοδεφεῖο. Ὅταν γύρισε σπύτι τοῦ ἔγραψε τὸν ἀκόλουθον διάλογον, πού ἀκούσε μέσα στὸ μαγαζί.

— Μοῦ εἶπαν, πολίτη, (εἶπε ὁ Σαίν-Ζούστ), στὸ βυρσοδεφεῖον ὅτι καταργάζονται ἀνθρώπινα δέρματα.

— Ναι, πολίτη, ἀπάντησε ὁ ἐμπόρος, ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἀξίζει καὶ πολὺ αὐτὴ ἡ δουλειά. Ὡστόσο, κοντὰ στὸ Σαραντὸν, ὑπάρχει ἕνα κατάστημα, πού κάνει χονδρικῶς αὐτὴ τὴν δουλειά. Γιὰ δέσμιον βιβλίον εἶνε πολὺ καλά. Λένε ὅτι θὰ δέσουν ἕνα ἀντίτυπον τοῦ Συντάγματος νὰ τὸ χαρίσουν στὴ Συνέλευση.

— Πολὺ καλά. Μπορεῖ ὅμως νὰ κάμει κανεὶς καὶ κυλότες, θὰ εἶναι, φαντάζομαι, εὐχάριστο νὰ φορῇ κανεὶς τέτοιες κυλότες!

— Γίνονται καὶ κυλότες, ἀλλὰ δὲ βαστοῦν καθόλου.

— Εἶτε γυναῖκες εἶτε ἀνδρὶκὸ τὸ δέριμα, εἶνε τὸ ἴδιον;

— Κάθε ἄλλο! Μὲ τὸ γυναικεῖο δέριμα, τὸ πρᾶγμα γίνεται πλεονέκτημα καὶ λιγώτερον γερὸν.

— Μὰ ὅποσδήποτε μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ;

— Γιὰ κυλότες ἢ γιὰ γάντια;

— Ἀλήθεια, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ κάμῃ καὶ γάντια.

— Ἀλλὰ, γιὰ κυλότες;

— Ναι ἰδοὺμε. Ἀλλὰ σὰς τὸ λέω, τὸ ἀνδρὶκὸ δέριμα εἶνε πάντα πλεονέκτημα.

— Καλὰ λοιπὸν, θὰ ἴδω καί, ἂν ἀποφασίσω, θὰ σοῦ σταίλω ἕνα δέριμα, πού τὸ ξέρω ἐγώ.

— Ἐννοία σὰς, θὰ τὸ προσέξω ὅσο μπορῶ.

— Εὐχαριστῶ.

— Ἀλλὰ χωρίς καμμία ἐγγύησιν!

— Καλὰ, χαίρετε!

Τίνος ἦταν ἀραγε αὐτὸ τὸ δέριμα, πιανοῦ δυστυχισμένου πού τὸν μισοῦσε τόσο ὁ Σαίν-Ζούστ; Ὁ διάλογός του δὲν ἄφινε νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ δέριμα γυναικεῖο.

Ὁ ἐπαρχιώτης δὲ βάσταξε νὰ μὴ ἀνοίξῃ κουβέντα σχετικὴ μετὰ τὸν βουλευτὴν.

— Ἀ, πολίτη ἀντιπρόσωπε, θέλεις νὰ φορέσῃς κυλότες ἀπὸ δέριμα γυναικῆς, μίαν ὁραίαν γυναῖκα, χωρὶς ἄλλο;

— Ἴσως!

Ἀπάντησε ὁ Σαίν-Ζούστ σκυθρωπὸς κι' ἀπότομος. Κι' ἄλλαξε εὐθὺς συζητήσιν.

Ἡ γυναῖκα, γιὰ τὴν ὁποία γινόνταν ὁ ὑπανιγμὸς ἦταν ἡ νεαρὴ δεσποινίς Σαρτίν, πού εἶδε τὸ σπάνιον θάρος νὰ ἀποκοῦσῃ τὸν ἔρωτα τοῦ Σαίν-Ζούστ. Ὁ τελευταῖος εἶχε αἰνιγματοῦς συνεννοηθῇ μετὰ τὸν βοηθὸν τοῦ δημίου, νὰ τοῦ βάλῃ κατὰ μέρος τὸ πτώμα τῆς νέας καὶ νὰ τὸ στείλῃ ὕστερα στὸ βυρσοδεφεῖο, ὅπου εἶχε γίγει ὁ διάλογος.

Τὸ γεγονός ὅτι ὑπῆρχον βυρσοδεφεῖα, ὅπου καταργάζονταν τὰ δέρματα τῶν καταδικνόντων τὴν Ἐπαναστατικὴν Δικαστηρίου, ἀποδεικνύεται ἀπὸ δύο ἱστορικὰ δοκουμενὰ. Πρῶτον εἶνε μία προκήρυξις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πού τὸ κελεῖνόν της εἶνε τὸ ἀκόλουθον: «*Ἀπὸ τῆς 1789 καὶ ὀκτώβριος τοῦ Μπριγιὼ-Βαρόν καὶ Κολλό ντ' Ἐρμπουὰ κατὰ τὸν διευθυντοῦ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Νόμων. Πολλοὶ πρὶν ἀπὸ μᾶς ἔκαμαν λόγο γι' αὐτὰ τὰ θυλλοῦμενα βυρσοδεφεῖα, ὅπου καταργάζονται ἀνθρώπινα δέρματα. Ἐμεῖς δὲν ἐδόσαμε πίστιν ἐν αὐτῇ. Ἀλλὰ τώρα πού μᾶς κατηγοροῦν μετὰ προκήρυξης οἱ ἀνθρώποι πού τοὺς κατηγοροῦν δόλοισιν ἡ Γαλλία, πρέπει νὰ φανερώσωμε ὅτι ἐνῶς ἀναγνώστης μᾶς, μᾶς ἐπέστειλε ἐν ἀντίτυπον τοῦ Συντάγματος τοῦ 1789 τυπωμένον ἐν Νιζὼν καὶ γινόμενον μετὰ δέριμα ἀνθρώπων τὸ ἀντίτυπον αὐτὸ τὸ δείχνουμε εὐχαρίστως σὺν καθέτῃ πού θὰ εἶναι τὴν περιέργειαν νὰ τὸ ἴδῃ.*»

Τὸ ἀντίτυπον αὐτὸ τοῦ Συντάγματος βρισκόταν ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ ἱστορικοῦ συγγραφέως Βιλενάβ. Ὑστερα πολυλήθηκε, στὰ 1849, σὲ ἀπίστευτη τιμὴ σὲ κάποιον βιβλιοπώλῃ τοῦ Παρισιῶ.

Ἔως τὰ 1864 χάνουμε τὰ ἴχνη του. Στὶς 13 Φεβρουαρίου 1864, τὸ πολυκόστον βιβλίον πωλήθηκε ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Φράνς, πατέρα τοῦ συγγραφέως Ἀνατόλ Φράνς, σὲ τιμὴν 231 φράγκων. Ἀπὸ τότε ἀλλάξε πολλοὺς ἰδιοκτῆτες, ἕως τὰ 1889, πού τ' ἀγόρασε ἡ βιβλιοθήκη Καρναβάλ.

Στὴ βιβλιοθήκῃ αὐτὴ εἶδα τὸ βιβλίον. Εἶνε σὲ σχῆμα 120, μετὰ χρυσὴ κόμην καὶ κομψότατο δέσμιον. Ψηλάφησα τὸ δέριμα καὶ τὸ βρήκα μαλακὸ καὶ πολὺ λατὸ. Τ' ἀνοίξα κι' εἶδα καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Βιλενάβ.

Ἀπὸ τὸν θέμα αὐτό, οἱ φήμες ἔδιναν κι' ἔπεσαν. Ὑπῆρχαν ἀνθρώποι πού ἔγραφαν ὅτι ἡ Συμβατικὴ Συνέλευσις εἶχε κάμει συμφωνίαν μετὰ τοῦ ὁλοκατασφάκτου καὶ τοῦ προηγουμένου τερστικῆς ποσότητες ἀνθρώπων δερμάτων γιὰ τὴν βιομηχανίαν τους. Μὰ αὐτὰ πρέπει νὰ θεωρηθῶν ὑπερβολές, φεικόμενες ἴσως στὴν ἐξαίρεση τῶν παθῶν καὶ στὰ πολιτικά μὴση. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ φήμες αὗτες εἶχαν κάποια πραγματικὴ βάση: ὅτι σὲ ὁρισμένα βυρσοδεφεῖα εἶνε καταργασίαι καὶ χρησιμοποίησι ἀνθρώπων δερμάτων. Ὡστε δὲν πρέπει νὰ φανῇ καθόλου παράδοξον, ἂν ὁ Σαίν-Ζούστ φέρεσε κυλότες ἀπὸ τὸ δέριμα τῆς κόρης, πού εἶχε ἐρωτευθῇ!

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ ὑποπρόεδρος τῶν ἐφημεριδῶν ἐν Θήβαις Κωνσταντῖνος Σ. Χατζηγιάννου καὶ ἡ δις Φωτεινὴ Ι. Παναγιωτοπούλου ἐτέλεσαν τὴν 30-1-927 τοὺς γάμους των.

Ἡ διευθύνσις τοῦ «Μπουκέτου» τοὺς εὐχεται καθεὺν εὐτυχίαν.

Ὁ κ. Ἰωάννης Μπάρλας, ἐμπόρος καὶ ἡ δις Πότα Μπερδῆμα ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των ἐν Καλάμας. Ἡ διευθύνσις τοῦ «Μπουκέτου» τοὺς εὐχεται τὸν βίον εὐτυχισμένον.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΚΕΤ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
Τότε μονάχα σκόπευε τὸ φλογισμένον μέτωπό του!
— Σὺν ἄλλο τώρα! ψιθύρισε καὶ μῆλκε μέσα στὸ σπύτι.

XVII

Τὸ δέριμα τοῦ λέοντος

Περσμένος καταγῆς, σὺν ἕνα δγκος ἀδρανῆς ὁ κόμης Γοδεφρίδος κομόταν ἕναν ὕψον βαρὺ, ὅμοιον μετὰ τὸ θάνατον.

Ὁ Διέγος Διάξ τὸν ἐπλησίασε. Ἐνα σκληρὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ γέλη του. Σαυώσεως τὰ χέρια του καὶ ἐπὶ πολλὰ ὥρα κοίταξε τὸν ἐχθρό του χωρὶς νὰ βγάῃ λέξη.

Σιγὰ-σιγὰ μὴ φλόγα ἀνέβαινε στὸ πρόσωπό του. Τὰ μάτια του γεμίζον αἷμα. Ἀξάφην σκόνιζοντες πρὸς τὸν κόμητα ἀκούμπησε τὸ γονατὸν τοῦ σὸν λαῖκόν του καὶ τράβηξε τὸ μαχαίρι του:

Μὰ ἀμέσως σχεδὸν τὸ ξανάβαλε στὴ θήκη.

— Ὅχι! ὅχι! ψιθύρισε ὁ δὲν εἶπε! Ἀς μὴ χορτάσουμε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν ἐκδίκησίν μας.

Ἀπέσυρε τὸ γονατὸν τοῦ καὶ ἔβαλε τὸ χερί του ἐπάνω στὸ στήθος. Ἀμέσως ἔβγαλε μὴ φωνὴν χαρούμενη.

— Ὁ! φώναξε. Καλὰ τὸ εἶχα μαντέψει. Ἐδῶ εἶνε!

Καὶ μισανόγοντας τὸν ἐπενδύοντὸν τοῦ κόμητος τράβηξε ἀπὸ μέσα μὴ θήκῃ ἀπὸ γαλᾶσι μεταξοῦ. Μέσα σ' αὐτὴν βρισκόντουσαν ἔξη κλειδιά, τὰ κλειδιά τοῦ Ἀγίου Κεντίνου.

Ὁ δὲν Διάξ σηκώθηκε γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ. Ἡ χαρὰ τὸν ἐπληγε. Μόλις συνήλθε ξανάβαλε τὰ κλειδιά ἐκεῖ πού τὰ βρήκε καὶ τραβώντας στὴ μέση τοῦ δοματίου χτύπησε μετὰ τὸ παπούτσι του τρεῖς φορές ἐπάνω στὸ πάτωμα.

Μὰ καταπακτὴ ἀνοίξε τότε κ' ἕνας ἀνθρώπος; βγήκε ἀπ' αὐτὴν πού δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Στέφανον τὸν Στραβοχέρον.

— Ὁ! ὁ! εἶπε αὐτὸς μόλις τὸν εἶδε ἀναίσθητον τὸν κόμητα, τὸ ποτὶ μου καθὼς βλέπω ἐνέργημα. Φαντάζομαι, ἔσχατα, πῶς εἶστε εὐχαριστημένος ἀπὸ μένα.

Ὁ δὲν Διάξ, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, τὸν ἔρωτησε:

— Πού εἶνε τὸ μπουκαλάκι πού σοῦ ἔδωσα;

— Νά το.

— Ὅσο μοῦ. Θὰ μοῦ χορεῖσθῃ σὲ λίγο.

Ὁ Στραβοχέρος ὑπέκουσε κ' ἐπείτα ἠφώνησε δειλὰ τὸ μέτωπό του σὺν ἄνθρωπος πού ἔχει νὰ πῇ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ τὴν ψιθύρισε.

— Ἀφέντη, τὴν τελευταία φορὰ μοῦ εἶχατε πει ὅτι γιὰ λίγες μέρες θὰ με χρειαζόσαστε ἀκόμη...

— Σὺ εἶπα αὐτό, εἶνε ἀλήθεια τὸ θυμῶμαι...

— Ἀπὸ τότε, ἐπρόσθεσε δειλὰ ὁ Στραβοχέρος, πέρασαν σχεδὸν δύο βδομάδες...

Ὁ δὲν Διάξ τὸν σταμάτησε μετὰ μὴ ζωηρὴν γελοιοποιήσιν.

— Ἄκουσε! τοῦ εἶπε.

— Ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ ρολόι μᾶς μακρὴν ἐκκλίσις ἐσήμανε.

— Τὶ ὥρα σημαίνει; ρώτησε ὁ Ἰσπανός.

— Ἐντεκα.

— Στὶς δύο τὸ πρωτὶ θὰ εἶσαι ἐλεύθερος, στὰς δύο τὸ πρωτὶ θὰ σοῦ παραδώσω τὸ χρυσάφι τοῦ Βοινδινού καὶ τὴ Μαγδαληνή.

Ὁ Στέφανος ἔβαλε καὶ τὰ δύο τοῦ χέρια στὰ θαμπομένα μάτια του.

— Σὲ τρεῖς ὥρες! φώναξε ἐκστατικῶς. Σὲ τρεῖς ὥρες, θὰ εἶμαι ἐλεύθερος, πλούσιος μετὰ τὴν ἀγάπην μου.

Ὁ δὲν Διάξ χαμογέλασε παράδοξα.

— Ὡστόσο βοήθησε με τώρα! τοῦ εἶπε.

Σηκώσαν τὸν Γοδεφρίδον στὰ χέρια τους καὶ κατέβηκαν στὸ ὑπόγειον ἀπὸ τὴν καταπακτὴν ἡ ὁποία ἐκλείσει πίσω τους.

Στὸ ἀνέκδοτον τοῦ ἀρχιστρατήγου Ἐρμαί, ὅσο προχωροῦσε ἡ νύχτα τόσο ζωήρευε κι' ὁ χορὸς. Ὅσοι δὲν ἐχόρευαν εἶχαν μαζεφτεῖ κοντὰ στὰ παράθυρα κ' ἐκουβέντιαζαν μ' ἐδῆναι.

Σ' ἐνα ἀπὸ τοὺς ὁμίλους αὐτοῦς, ἕνας εὐγενὴς διέκοψε ἔξαφνὰ τὴν κουβέντα καὶ εἶπε:

— Γιὰ δεσπετὸν κόμητα τῆς Θουήνης, εὐγενέστατον... Τὸ πρᾶγμα ἀξίζει τὸν κόπον...

Καὶ εἶδε τὸν ὁτοκώμητα Φλορεστάν ντὲ Μορλάκ, πού χλωμὸς καὶ βαρὺ δὲν μπορούσε νὰ περπατήσῃ καὶ στηρίζονταν σὲ μὴ πόρτα. Καθὼς ἀνέβαινε τὸν ὕψον καὶ θεοῦ ἀέρα τῆς αἰθούσας πού ἦταν ἀνακατεμένος μετὰ τὴν αὐρα τῶν λουλουδιῶν καὶ τ' ἀρώματα τῶν κριῶν, εἶχε αἰσθανθῇ τὸ αἷμα του νὰ παγώνει.

Μόλις δέκα λεπτά εἶχαν περάσει πού βρισκόταν ἐκεῖ καὶ ὅλοι τὸν ἐκοίταζαν μετὰ περιέργειαν.

— Ἀπὸ πού ἔρχεται; ψιθύρισε κάποιος. Τί τοῦ συνέβη!

— Στὴν τιμὴ μου! εἶπε κάποιος ἄλλος ὁ κόμης τῆς Θουήνης φαίνεται ἀπὸψε σὺν ἄνθρωπος πού ἔχει κάνει ἐγκλημα...

— Ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας βέβαια! ἐπρόσθεσε ὁ λοχαγὸς δὸν Ραφαήλ ντὲ Σολέδο, πού ἔφευγε γιὰ ποιούς λόγους μνησικακοῦσε κατὰ τὸν κόμητον.

Ὁ δαιμονικὸς ἦχος τῆς φωνῆς τοῦ δὸν Ραφαήλ, τράβηξε τὴν προσοχὴ ἐνὸς ἡλικιωμένου εὐγενούς μετὰ ἀγαθὴ καὶ αὐστηρὴ συγχρόνως φρονησιμότητα. Εἶταν ὁ δούξ ντ' Ἀρκός, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους ἀρχόντες τῆς Καστίλιας.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε μιλιώντας γιὰ προδοσία, δὸν Ραφαήλ; ἐρώτησε τὸ λοχαγὸν πλησιάζοντάς τον.

— Νά, λέω γιὰ τὸν κόμητα τῆς Θουήνης, εὐγενέστατε.

— Καὶ εἰσθε βέβαιος γι' αὐτὸ πού λέτε.

— Μά, κύριε Δούξ, ὅλοι ξέρουμε ὅτι ὁ κόμης τῆς Θουήνης δὲν κάνει ἄλλο παρὰ νὰ συνομιλεῖ κατὰ τῆς Ἰσπανίας.

— Ὁ δὸν Ραφαήλ, ἔχει δίκαιο! ἐπεδοκίμασαν πολλοὶ εὐγενεῖς.

— Τότε, εἶπε εἰρωνικά ὁ δούξ ντ' Ἀρκός, γιὰ τὸν δὸν Ραφαήλ δὲν ἀναλαμβάνει νὰ συλλάβῃ τὸν κόμητα; Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὺς τοῦ ὑπαγορεύει τὸ καθήκον του.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνα ἀξιωματικὸς, ἀπάντησε ὁ δὸν Ραφαήλ, καὶ ἡ πρωτοβουλία δὲν ἀνήκει σὲ μένα. Ὡστόσο ἡ πικρὴ εὐτυχισμένη ἡμέρα τῆς ζωῆς μου θὰ εἶνε ἐκείνη πού θὰ διαταχθῇ νὰ συλλάβω τὸν κόμητα τῆς Θουήνης.

— Ἀντιῶμαι πολὺ, ἀπάντησε ὁ Δούξ γιὰ τὴν θάγγιστον πολὺ νάρθη ἡ ἡμέρα αὐτή. Τί τὰ θέλετε, κύριοι, ἐπρόσθεσε ὁ Δούξ μετὰ τὸν ψυχρὸν κοιτάζοντας περιφρονητικῶς τὸν δὸν Ραφαήλ, στὴν πολιτικὴν ὑπόστασιν ἐχθροὶ το

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ Μπολέσλας Βορόφσκι και η όμορφη Σοφία Βορόφσκα ήταν το είδωλο των Πολωνών πατριωτών και όλοι περίμεναν απ' αυτούς να δώσουν το σύνθημα της επανάστασης εναντίον της Ρωσικής Κυριαρχίας. Ο Μπολέσλας είχε μεγαλώσει μαζί με τη Σοφία υπό την κηδεμονία του βαρώνου ντε Κεμπελέν, ο οποίος ήταν μία μεγαλοφυΐα στη μηχανική και κατασκεύαζε περίεργα αυτόματα που έμοιαζαν έντελως με έμψυχα όντα.

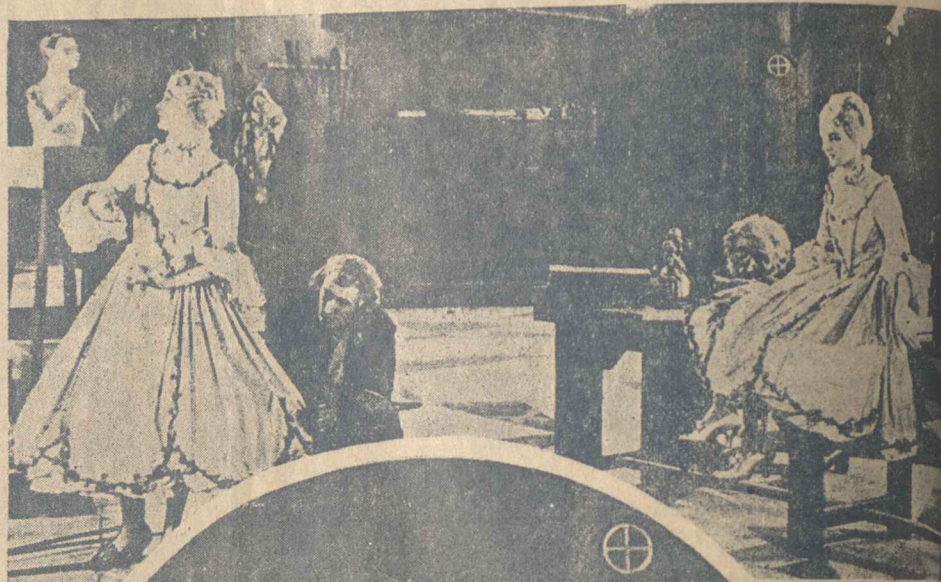
Ένα βράδυ, κατά τη διάρκεια μιας εορτής που έδιδετο για τα γενέθλια της Σοφίας, η οποία έκλεινε τα δεκάξι της χρόνια, ο Μπολέσλας, ο οποίος αγαπούσε μυστικά τη χαριτωμένη συντροφισσα των παιδικών του χρόνων, ανέληφθη με οδυνη του τη Σοφία να εκδηλώσει ερωτικά αισθήματα προς τον πρίγκηπα Σέργιο Όμπλομόφ που ήταν ο αρχηγός των Ρωσικών δυνάμεων των επιφορτισμένων να καταπνίξουν κάθε επαναστατική εκδήλωση των Πολωνών.

Εκείνο το βράδυ ο Βορόφσκι, στη στρατιωτική λέσχη της πόλεως, νίκησε δύο φορές στο ζατρίκιο τον ταγματάρχη Νικολάιφ. Το παιχνίδι ξανάρχισε πάλι, όταν έβγαψαν την προσοχή των παικτών την τραβήξαν κραυγές απογνώσεως.

Στο διπλανό σαλόνι μερικοί μεθυσμένοι αξιωματικοί είχαν έπιτεθη έναντιον μιας νέας κόρης, της Βάνδας, χορευτριάς στο μπαλέτο της Αυτοκρατορίας. Ο Μπολέσλας ώρμησε μέσα κι έσωσε την δυστυχισμένη αυτή κόρη από τα χέρια των κτηνωδών αξιωματικών. Τότε μία ρήξις επακολούθησε μεταξύ του Μπολέσλα και των φίλων του Πολωνών και των Ρώσων αξιωματικών. Ο αγών μεταφέρεται άμέσως έξω στους δρόμους κι έπε-

Ο βαρύνος ντε Κεμπελέν κατασκεύαζε αυτόματα.

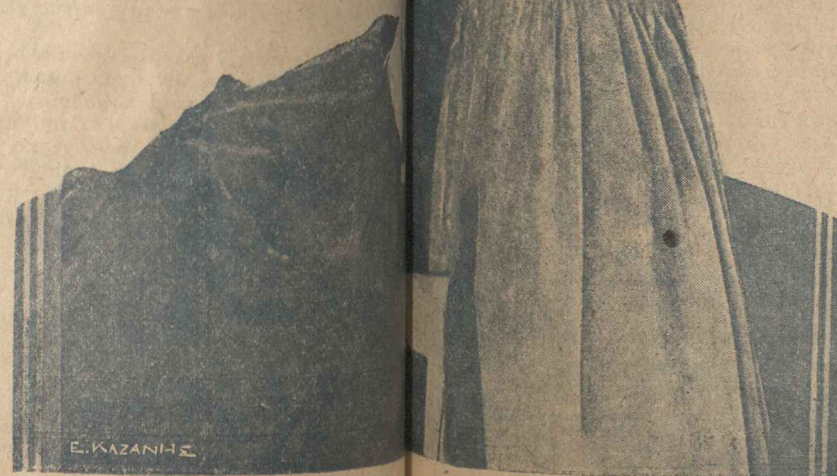

Έδωσε διάφορες συμβουλές στη Σοφία.

κτείνεται σε ολόκληρη τη πόλη παίρνοντας χαρακτηρισμό επαναστάσεως.

Της επανάστασεως αυτής άνεκρούχθη ο Μπολέσλας αρχηγός, παρασύροντας και τη Σοφία προς το μέρος του. Απ' την άλλη μεριά ο Όμπλομόφ προσπαθούσε άδικως να τραβήξη στην Πετρούπολη εκείνη που αγαπούσε για να την εξασφαλίση. Η νεαρά όμως Πολωνιά προτίμησε να ριψοκινδυνεύει στο πλευρό του Βορόφσκι, ο οποίος είχε έμπιστη σχέση.

Ο βαρύνος ντε Κεμπελέν για να σώσει τότε διά της βίας τους δύο νέους σοφί-

Ο Μπολέσλας Βορόφσκι και η Σοφία να πραγματοποιήσουν το έρωτικό τους.

ΤΑ ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑ

Ο ΠΑΙΚΤΗΣ ΖΑΤΡΙΚΙΟΥ

Να παραγωγής.

Ο Μπόλεσλας Βορόφσκι και η Σοφία να πραγματοποιήσουν το έρωτικό τους.

ΜΕΤΑΦΟΡΑ
Κεμπελέν.
Βορόφσκι.
Όμπλομόφ.
Νικολάιφ.
Βορόφσκα.
Κατερίνη.

Η αυτοκράτειρα και το αυτόματο ζάρκι-σαν να παίξουν ζατρίκιο.

στηκε ένα τολμηρό στρατήγημα. Έκλεισε τον Μπολέσλα μέσα σ' ένα θαυμάσιο αυτόματο, τον «παίκτη του ζατρίκιου» με την άποψη να τον στείλει στο έξωτερο.

Άλλοίμονο όμως! Ο άγριος αντίπαλος του γενναίου Πολωνού αξιωματικού, ο Ρώσος Νικολάιφ, φοβούμενος απάτην, έστειλε το αυτόματο με ισχυρή συνοδεία στην Αικατερίνη τη Β', η οποία ειδοποιημένη καταλλήλως, έξεδήλωσε την επιθυμία να παίξει μία παρτίδα ζατρίκιου με την ανθρωπομηχανή αυτή. Το παιχνίδι άρχισε, αλλά η αυτοκράτειρα δεν έπαιξε τίμια και τότε οι παριστάμενοι είδαν ξαφνί-

σμένοι το βαρύ χέρι του αυτόματου να σαρώνει τα πόδια, φανερώοντας έτσι την δυσαρέσκεια για την απάτη της αυτοκρατορίας, η οποία μανιώδης απ' το θυμό της διέταξε να τουφεκίσουν το αυτόματο. Η Σοφία και ο Κεμπελέν τα είχαν πιά χάσει. Έπρεπε άκοσμηστο να σώσουν τον Μπολέσλα που ήταν μέσα στο αυτόματο από το βέβαιο θάνατο που τον περίμενε.

Κατά τη διάρκεια ενός χορού μετεμφισμένων ο Κεμπελέν αντίκατες τον Μπολέσλα μέσα στο αυτόματο, μπαίνοντας ο ίδιος μέσα. Όταν οι στρατιώτες της Αικατερίνης Β' έπορεύονταν το αυτόματο, εκτελώντας την καταδίκη, σκότωσαν τον δυστυχισμένο βαρύνον, ο Σέργιος που εν τω μεταξύ είχε καταλάβει την αγάπη του Βορόφσκι για την Σοφία, παρητήθη όριστικώς από τον έρωτά της, ενώ ο βαρύνος Κεμπελέν πριν πεθάνει κατάρθωσε να πάρη χάρη από την αυτοκράτειρα και να σώσει τη ζωή των δύο αγαπημένων.

Η Σοφία κι ο Μπολέσλας έφυγαν απ' την Πετρούπολη κι έφτασαν στη Βίλνα της Πολωνίας όπου σκόπευαν να ύψωσουν τη σημαία της Πολωνικής ελευθερίας. Ωστόσο, μέσα στη σκιά ο άγριος κοινός εχθρός τους, ταγματάρχης Νικολάιφ σκευοτόισε έναντιον τους. Ο άπεσταλμένος αυτός της Αικατερίνης είχε μηη διά ρήξεως στο σπίτι του Κεμπελέν για να κλέψει τα χαρτιά που πιστοποιούσαν, ότι η Σοφία ήταν ρωσικής καταγωγής. Μ' αυτό τον τρόπο ήθελε να την καταστήσει ύποπτη στους τυραννομένους αδελφούς της Πολωνούς. Τη στιγμή που έβγαυε έβαλε σε κίνηση το μηχανισμό που κινούσε τ' αυτόματα και άμέσως αυτά με τα σαδιά ύφωμένα έπροχώρησαν έναντιον του. Ύστερα από μία τραγική πάλη με τ' αυτόματα ο ταγματάρχης ύπέκυψε και συνετρίβη κάτω απ' το βάρος του. Έλεύθερος τέλος ο Μπολέσλας κι η Σοφία μπόρεσαν να παντρευτούν, πραγματοποιώντας το έρωτικό τους όνειρο.

Ο βαρύνος ντε Κεμπελέν παρουσιάζει, υποστηρίζοντας το Μπολέσλα πληγωμένο.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΣΚΟΤΩΣΑ ΕΝΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟ!...

Ο γέρος κόμης Βικέντιος, από την Φλωρεντία αφού άναψε την πίπα του, είχε απευθυνόμενος προς τη συντροφιά του :

Μάλιστα, αφού το θέλετε θα σας διηγηθώ το έγκλημά μου, που το κρατώ μυστικό μέσ' την ψυχή μου παραπάνω από μισό αιώνα. Είμαι βέβαιος ότι αφού μ' ακούσετε δεν θα με καταδικάσετε στη συνειδητή σας. Σ' αυτό το έγκλημα είχα κι' άλλους δεκαπέντε περίπου συνεργάτες. Έγώ ήμουν ο άρχηγός! Δεν είχε και μικρό πράγμα να ναι κανείς άρχηγός μιάς συμμορίας και μάλιστα στην παιδική του ηλικία! Το γεγονός αυτό πρέπει να λάβετε ιδιαίτερος υπ' όψει σας για να με κρίνετε.

Θα ήμουν τότε ως δεκα χρονών. Μιά ημέρα μέσα στο σπίτι μας, ενώ με συνεβούλευε ο πατέρας μου — γιατί ήμουν ένα πολύ ζωηρό παιδί — τον είδα άξαφνα να σωριάζεται νεκρός στα πόδια μου από κεραυνόβολο άποληξία. Έπειδή ήταν συνταξιούχος άξιωματικός, το κοινοτικό συμβούλιο εφρόντισε και μ' έστειλε να μάθω γράμματα στο μοναχείο σχολείο του Βεράνο. Ο Δάσκαλός μας ο Ντόν Φεδερίκος Παρόζι, ήταν πολύ αυταρχικός άνθρωπος, και φρονόταν σάν τύραννος σ' όλους τους μικρούς μαθητές. Τον έβλεπα με προστά μ' αν Κέρβερο. Ήταν ένας άνθρωπος με άγριο πρόσωπο, βράνωτος και πολύ φωνακλός!

Στην αρχή μ' είχε κάνει να φοβόμαστε τόσο, πώς; αυτός που έτρεμε κι' απ' τον ίδιο του τον ίσκιό ακόμα, ώστε δεν τολμούσαμε να κινήθουμε στα θρανία μας. Ή άναπνοή μας ακόμα τον ένοχλούσε. Αύτος καθημένος επάνω στην έδρα του, είχε πάντοτε άνοιχτη μπροστά του την μεγάλη ιστορία της Γαλλικής Έπαναστάσεως του Μισσέ, και την διάβαζε αδιάκοπα με μεγάλη προσοχή. Πολλές φορές τον βλέπαμε να τεντώνει άφηρημένα το δεξί του χέρι μ' κινούμενο το δείκτη σάν να άγόρευε, κι' άλλοτε να βάξει την παλάμη του μπρός από το πρόσωπό του σάν να ήθελε να προφυλαχτεί από κάποιον άόρατο έχθρό. Τις περισσότερες φορές έσκέπαζε και με τα δύο του χέρια τα μάτια του σ' να μ' ήθελε να δ'η κάποιο φοβιστικό θέαμα που συνέβαινε μπροστά του.

Ωστόσο, έγω που ήμουν ο μικρότερος έκει μέσα στα χρόνια και στο άναστημα, τον έπειραξα διαρκώς, τον έκανα να θυμώνει και να γίνεται μελαγχολικός. Και όταν πιά θυμόνε πολύ, τον έπαινε μ'ά τέτοια νευρική κρίση που δεν άφηνε τίποτε στη θέση του. Καλαμάρια, βιβλία, κουνούνια όλα τ'α πετούσε δεξιά κι' αριστερά. Έστερα έγουρλωνε τα μεγάλα μάτια του κι' από το στόμα του έβγαιναν άφροί. Έπιανε με τα δύο χέρια τ'α μακριά μολυβία του, έσηκώνονταν από τη θέση του κι' έτρεχε μέσα στην αίθουσα φοβισμένος, ψάχνοντας νάβρη κανένα κατάλληλο μέρος για να μπορέση να κρυφτεί πίσω απ' αυτό. Έκανε κάτι άγριες χειρονομίες και κάτι τρομακτικές κινήσεις, σάν να τον κυνηγούσαν φαντάσματα! Πότε κρυβόταν πίσω από τον μαυροπίνακα και πότε πίσω από την έδρα του.

Ή κοιμητογραφική αυτή παράσταση γινόταν δυό-τρεις φορές τη βδομάδα. Τις πρώτες ημέρες, που δεν ήξεραμε καλά-καλά την άρρώστεια του Δασκάλου μας, τ'α είχαμε χροιάσει κι' εμείς λίγο. Άλλ' από τη δεύτερη — τρίτη φορά τον πήραμε στον μεξέ. Και όταν τον βλέπαμε να τρέχει τριγύρω απ' τα θρανία μας για να κρυφτεί κάπου, έγω έδινά πάντοτε πρώτος το σύνθημα και τού φωνάζαμε :

— Έρχονται, Δάσκαλε !.. Νάτοι !.. σ' έπιασαν ! Κρύψου ! Χτυπάτε τον !..

— Κι' ακούγαμε τότε τον Ντόν Φεδερίκο να φωνάζει :
— Πίσω ! Φύγετε, δαίμονες !.. Τι σ'α έκαμα που θέλετε να με καρατομήσετε !..

Είχαμε καταλάβει πιά όλοι μας πως ο Δάσκαλός μας έπασχε από μ'α ν'ι'α κ'α τ'α δ'ι'ω έ'ε'ω'ς ! Και στην άρρώστειά του αυτή, είχε συντελέσει πολύ ή ιστορία εκείνη της Γαλλικής Έπαναστάσεως που την διάβαζε κάθε ημέρα με τόση περιέργεια. Έστερα, φταίγαμε κι' εμείς, έγω πρό παντός που ήμουν ο άρχηγός της συμμορίας ! Αφού νοιώσαμε την άδυναμία του αυτή, δεν τον άφίναμε πιά σ'α χλωρό κλαρί !

— Ντόν Φεδερίκο ! Όέ !.. Ντόν Φεδερίκο !.. Χτυπάτε τον !.. Έπαναστάται έμπρός !.. Είσθε ένας τύραννος ! Πιάστε τον ! Οδηγήστε τον στη λαμητόμο !.. Τώρα σ'α λίγο το κεφάλι σου Ντόν Φεδερίκο θα πέση μέσα στο καλάθι του Μπόγια !..

— Κι' ο δυστυχής Δάσκαλός μας ακούγοντας τις κραυγές μας έκλεινε τα μάτια για να μ'ην ιδ'η τους έπαναστάτες που θ'α τον έλιωναν, έβούλωνε τ'α αυτιά του, κι' έτρεμε από την τρομερή προαίσθηση

πως θ'α έπεφτε σ'α λίγο το κεφάλι του μέσα στο καλάθι του Μπόγια. Τέλος μ'α ημέρα άποφασίσαμε — κατόπιν δικής μου έμπνεύσεως πάντοτε — να τού παίξουμε το παιχνίδι της λαμητόμου. Έσοφθησαμε λοιπόν ότι θ'α χρειαζόταν για τ'α θανατική του εκείνη έκτέλεση κά'α τοιο όργανο παγερό, που θ'α άντικαταστήσει τον πέλεκυ της λαμητόμου. Κι' άποφασίσαμε να χρησιμοποήσουμε γι' αυτό το σκοπό σιδερένιο χάρακα του Δασκάλου μας, τον όποιο είχε πάντοτε στη έδρα του!

Το άπόγευμα λοιπόν της επομένης ημέρας ο Ντόν Φεδερίκος προσεβλήθη από τη συνθησμένη του κρίσι. Μόλις τον είδαμε έμεινε έτσι, άρχισαμε να φωνάζουμε :

— Τύραννε !.. Έρθε και ή δική σου σειρά !.. Έμπρός, άντ'α στη λαμητόμο !..

— Και τραβώντας μπροστά από τους άλλους τού έδειξε την έδρα ή όποια θ'α άντικαθιστούσε τη λαμητόμο. Ο δυστυχής Ντόν Φεδερίκος μέσα στην παραζάλη της κρίσεως που βρισκόταν, άνέβηκε σ'αυτή τρέμοντας, σύγκομος και με σκυφοτό το κεφάλι. Τη στιγμή εκείνη, ένας άλλος συμμεταστής έδρα. Έπλησίασα τότε έγω μαζί με τους άλλους στην έδρα και είπα άντ'α στη λαμητόμο !..

— Είσαι ένας Κέρβερος όλους μας έδω μέσα και πρήσις τιμωρητής. Σ'α διώρισαν δάσκαλο για να μ'ας μάθης γράμματα και να κοντεύεις να μ'ας στείλεις όλους στο Φρενοκομείο ! Είσαι ένας έπίορμος ένας τρομερός σατοράπης ! Κατέκασθης εις θάνατον ! Σκύνε τ'α το κεφάλι σου επάνω στη λαμητόμο ! Είμαστε έπαναστάται κι' ονόματι της έλευθερίας μας, θ'α καρατομήσουμε ! Νά, τώρα σ'α λ'επτά το κεφάλι σου θα πέση μέσα στο καλάθι !..

— Και άμέσως έσέκωσα από χέρι και τού έδειξα το πλατύγραφο πέλλο μου, που άντικαθιστούσε το καλάθι του δημού.

— Ο Ντόν Φεδερίκος, όποιος στην έπαναστατική μας άπόφαση κι' αφού έκαμε πρώτα τρεις φορές το σταυρό του, έβαλε ύστερα το χέρι του στην άκρη της έδρας. Τότε ένας άλλος συμμεταστής έπληρε το σιδερένιο χάρακα, άντ'α επάνω στην έδρα, κι' αφού έμεινε το δεξί του χέρι κρατώντας το χάρακα επάνω από τον λαμητόμο, δεν έπερίμενε παρά μόνον ν'α μ'α προσταγή μου να τον άφήση να πέση κάτω.

— Έμπρός ! Σύνταξ !.. Δίστε μετ'α ένα δευτερόλεπτο.

Ο ύποθετικός πέλεκυς της λαμητόμου κατέπεσε βαρύς επάνω στο λαμ'ό του Ντόν Φεδερίκο Παρόζι. Έμεινε όλοι είχαμε ξεκαρδιστεί γεύοια. Οί συμμετέχοντες χειροκρότησαν τον άρχηγό τους. Τότε άφηναν τον Δάσκαλό μας σ'αυτή την κατάσταση, κι' αφού έκλείσαμε την όξωπορτα του σχολείου μας έφύγαμε.

— Και όταν την άλλη ημέρα, πήγαμε τη συνθησμένη μας έδρα για το μάθημά μας, βρήκαμε τον Ντόν Φεδερίκο στην ίδια θέση. Το πρόσωπό του είχε χλωμάσει. Ένας τρώμος ήταν ζωηρωμένος στα χαρακτηριστικά του. Τα μάτια του ήταν κλειστά και τ'α χέρια του κοκαλιασμένα με σφιγμένες τις γροθιές του.

Ήταν νεκρός !

Μετ'αφ. Θεοδ. Βασιλειάδης

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΥΠΟ ΟΜΠΡΕΛΛΑΝ

Ο περίφημος γάλλος κριτικός Γκοφρουά, που από τα δευτερά άφθρα του είχαν ύποστη πολλές στενοχωρίες, βρόθηκε μ'αυτή υποχωρημένος να κτυπηθ' με κάποιον.

Όταν έφθασαν στο μέρος της μονομαχίας άρχισε να βρέχει άφθρα του είχαν ύποστη πολλές στενοχωρίες, βρόθηκε μ'αυτή υποχωρημένος να κτυπηθ' με κάποιον.

Γκοφρουά άνοίγει άπαθέστατα την όμπρελλά του και την κρατά με τ'αριστερό χέρι, ενώ με το δεξί έσκόπευε τον άπίπαλό του Στούς μάστρας του, που άνήσυχος για την άπρονοησία του παρακαλούσαν ν'αφήση την όμπρελλά, φώναζε :

— Δέ φθάνει που διακινδυνεύω τη ζωή μου ! Πρέπει να συναχθώ από τη βροχή !

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΛΕΙΠΤΟΜΑΝΗΣ

ΤΟΥ GABRIEL TIMMORY

Ένα πρωί ο διάσημος νευρολόγος Μισάρ, δέχθηκε την επίσκεψη ενός νεαρού κυρίου του όποιου το ντύσιμο, οί τρόποι και όλο του το παρουσιαστικό μαρτυρούσαν την άριστοκρατική του καταγωγή.

— Ο κύριος παρακαλώ, είπε ο γιατρός Μισάρ στον έπισκέπτη μόλις τον είδε να μπαίνει μέσα.

Ο έπισκέπτης άντι άλλης άπάντησεως έβγαλε από το κομψό δερμάτινο πορτοφόλι του ένα έπισκεπτήριο και το έδωσε στον κ. Μισάρ.

Ο νευρολόγος διάβασε :

«Κόμης Ραούλ ντε Μερινύ. Λεωφόρος «Ος, 16.»

— Καθήσθε παρακαλώ, κύριε Κόμη, τού είπε άμέσως ο γιατρός. — Ήλθα γιατρέ μου, είπε εκείνος να σ'α ενα κομψό τραπέζι μερικές συμβουλές για τ'α γυναίκα μου. Ξέρετε, προσεβλήθη από κλεπτομανία...

— Μά ! και πώς έγινε αυτό ; πως τό παρατηρήσατε :

— Είπε τώρα ένας μ'ηνας γιατρέ μου, όταν κάποιο βράδυ που γύρισε από το χορό της Δ ύ-κισας τού Ποιμερείγ, παρατήρησα μέσα στη τσάντα της, μ'α πολύτιμη μικρή καστίνα, την ό-ποιαν είχα θανατώσει λίγο πριν σ'α ένα κομψό τραπέζι τού σαλονιού της Δουκίσσης. Φανταστήτε την έκκλησί μου, όταν την είδα στα χέρια της γυναικας μου. Χωρίς να της είπω τίποτα, νομίζοντας ότι έπρόκειτο περί καμιάς άσυνείτητος, έσπευσα την άλλη ημέρα να στείλω την καστίνα στο μέγαρο της Δουκίσσης, ζητώντας συγγνώμην για την μικρή αυτή παρεξήγηση.

Δυστυχώς όμως, γιατρέ μου, τα πράγματα δεν έμειναν έως έδω. Δεν έπέρασε μ'α έβδομάδα από το έπεισόδιο αυτό όταν ένα άπόγευμα που συνά-δουσα κάτι τη γυναίκα μου σε μ'α δεξίωση της κ. Ρόμπερτσον, της χήρας τού πρώτου γραμματέως της Αμερικανικής Πρεσβείας, την είδα έξαφνα να έπωρ'ηται κάποιας στιγμής που όλοι οί καλεσμένοι μιλούσαν μεταξύ των για ένα ένδιαφέρον ζήτημα, ν'απλώνη το χέρι της σε μ'α κονάκια και ν'αράξη με τρόπο ένα μικρό κινέζικο βαζάκι που ήταν έκει το όποιον έκρυψε με άσφαταιρία ταχύ-τητα μέσα στο μανσόν της.

Όταν είδα αυτό το πράγμα γιατρέ μου, ταρά-χθηκα πο'ν και δεν ήξερα τι να ύποθέσω. Άπό τότε σ'α βεβαίω κοντεύω να τρελλαθώ και μόνον από σ'ας περιμένω να μ'α π'ητε τι πρέπει να γίνη...

— Είπε αλήθεια, άπάντησε ο γιατρός Μισάρ, ότι τα συμπτώματα της κυρίας κομήςσσης εινε πολύ περίεργα !..

Μ'α φανταστήτε όμως, γιατρέ μου, τη θέση μου, τ'ονόμά μου ! Κινδυνεύω από στιγμή σε στιγμή να έξετασθώ έγω από σ'ας, για τ'α νεύρα μου ! Βλέπετε ότι δεν έχω τολμήσει ακόμα να της είπω τίποτα σχετικώς με την άρρώστειά της.

— Δεν κάνετε άσχημα. Έννοια σας, θ'α την ρωτήσω έγω με πολύ λεπτό τρόπο, ώστε να μ'α καταλάβη τίποτα ! Πέστε της σ'ας παρακαλώ νάβρη έδω.

Ο κύριος Ραούλ ντε Μερινύ σηκώθηκε για ν'α νοήση την πόρτα, αλλά μόλις έκανε ένα βήμα σταμάτησε και γύρισε να ειπ'η στο γιατρό κάτι που σκέφτηκε την στιγμή εκείνη.

— Μ'α συγχωρείτε γιατρέ μου, για τ'α μικρή αυτή ύπόδειξη που θ'α σ'ας κάνω, αλλά θ'α σ'ας μιλήσω σύμφωνα με τις παρατηρήσεις που έχω κάνει στο διάστημα αυτό επάνω στα συμπτώματα της μανίας της.

— Σ'ας παρακαλώ ! πέστε μου, ό,τι θέλετε.

— Μόλις έλθει και μιλήσετε λίγο, προσπαθήστε να φανητε, ότι προσέχετε άλλου. Έδω, όπως βλέπετε, υπάρχει αυτή ή έταξέρα στην όποια έχετε ένα σωρό πολιτικώματα κομφοτεχνήματα. Νομίζω

ότι δεν θ'α μπορέση ν'α ντισταθ'η στον πειρασμό και κάτι θ'α σ'ας π'αρη...

— Α ! ώρα ! Καλή εινε ή ιδέα σας. Θα ιδούμε. Μόλις μ'ηνης στην αίθουσα τού γιατρού Μισάρ ή Κόμηςσση ντε Μερινύ, μ'α χαριτωμένη ξανθούλα με μεγάλα όνειροπόλα μάτια, άρχισε να δείχνη έξαιρετική άνησυχία για την κατάσταση τού συζ'γου της.

— Σ'ας παρακαλώ γιατρέ μου, σ'ας ίκετεύω ! Πρέπει να μ'α μιλήσετε ειλικρινώς. Πώς τον βρήκατε ; Πώς εινε τώρα ;

— Ήσυχάστε Κυρία μου, της άπάντησε εκείνος. Δεν ύπόκειται ούτε ο παραμικρότερος λόγος ν'α άνησυχείτε. Ο κύριος Κόμης έχει μ'α μικρή νευρική προσβολή ή όποια, με τη θεραπεία που τού συνέστησα, θ'α περάση συντομώτατα.

Και ο γιατρός χαμογελώντας πάντοτε αφού παρεκάλεσε την κομήςσση ντε Μερινύ να καθήση, προχώρησε προς τ'ο γραφεϊό του που ήταν τοποθε-τημένο στο βάθος της αίθουσας και προσποιήθηκε ότι κάτι θέλει να γράψη...

Την ίδια στιγμή τ'α βλέμματα της κομήςσσης έ-πεσαν επάνω στην έταξέρα. Χωρίς να χάση καιρό, σηκώθηκε με προ φύ'αξη και προχωρώντας λιγάκι προς τ'ο έπιπλο αυτό άρπαξε κρυφά μ'α μεγάλη άδαμαντοκόλλητη καρφίτσα, μεγάλης άξιας και την έβαλε μέσα στη τσάντα της. Ο γιατρός που παρα-κολούθουσε κάτω απ' τα γυαλιά του, όλες τις κινήσεις της, την είδε ύστερα από λίγο να βγαίνει από την αίθουσα και να χάνεται στο διάδρομο.

Την ίδια στιγμή ο Κόμης τον έπλησίασε.

— Τ'α είδατε, είπε στο γιατρό χαμογελώντας, έγιναν όπως τ'α είχαμε προβλέψει. Ξέχασα να σ'ας π'ω, ότι μόλις προσβάλλεται απ'αυτή την μανία, δεν μπορεί πιά να μείνη στο μέρος που έκανε την κλοπή. Κατεβαίνει άμέσως και με περιμένει στο αυτοκίνητο που στέκεται πάντοτε στην πόρτα. Μ'α στιγμή... Θα κατεβώ να την έναφέρω...

Και ο κύριος ντε Μερινύ χωρίς να προσέχη τίποτ' άλλο, έξηφανίσθη.

Ο γιατρός Μισάρ περιμένε άσχετη ώρα. Μ'α ύστε τον περιόργον αινε... κόμητα ντε Μερινύ, ούτε την κλεπτομανή κομήςσσην είδε να έναφύρ'η-ζου. Είχαν γίνει άφαντοι μαζί με την περιήγημη καρφίτσα του, για τ'α όποια και μόνον είχε σ'αχη-θετηθ'η όλη αυτή ή ιστορία.

Απλούστατα ήταν και οί δύο ένα ταριασμένο ζευγάρι κλο-δυτών !..

Γκαμπριέλ Τιμμόρι

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ

Γευματίζον κάποτε στο Καφέ ντε Ρουά ο παρισινός Συμβολαιο-γράφος Καβρόν έπείκρινε δομώτατα και μεγαλοφώνως τ'ο στρα-τάρχη Μαρμόν.

Αίφνης ένας νέος που έτρωγε δίπλα του σηκώνεται κατακό-κινος και φωνάζει με όργη :

— Κύριε, θ'α μ'α δώσετε λόγο για τις ύβρεις σας ! Χωρίς άλλο θ'α είστε ο στρατόρχης Μαρμόν, άπαντά ψυχραιμ'α ο συμβολαιογράφος.

— Όχι, κύριε. Δεν έχω αυτήν την τιμή. Είμαι ο πρώτος ύπασις της τ'α.

— Α ! έννοσι !.. Πολύ καλά, κύριε. Δώστε μου την άκρία σας. Θ'α σ'ας στείλω τον πρώτο μου γραμματέα !..

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Την προσοχή Κυριακή δίδεται εις τ'ο Κεντρικόν συναυλίαν ρεσιτάλ μελοδραματικών άποσπασμάτων τού Διεθνούς φήμης βαθυφώνου κ. Θέμου Αποστογι-τή συμπράξει της κ. Χάρο. Καλοοίση με πρόγραμμα από έκλεκτάς συνθέσεις ελλην. και ξένων συνθετών.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΗΜ. ΜΤΕΛΑΙΝΙΕΡ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Η ποθητή εκείνη ημέρα που θα τους ένωσε με το σφιχταγκάλισμα του γαμήλιου δεσμού, έφθασε τέλος. Μέσα στα άνθη κάτω από το θόλο μιας έκκλησούλας το ζευγάρι των νησιωτών, έτέλεσε τους γάμους του. Και το ίδιο βράδυ οι δύο σύζυγοι, όπως ένομιζε ολόκληρη η κοινωνία της μικρής, εκείνης πόλεως του Βορρά, εγκατέλειπαν τον τόπο τους για ένα πολύ μακρινό ταξίδι του μέλιτος. Η αλήθεια ήταν όμως ότι το μικρό τους ξενοδοχείο, καταρτίγιο που εξέλεξαν για να κρύψουν μέσα την ευτυχία τους, δεν ήταν και πολύ μακριά. Στη μέση ενός ολάνθιστου κήπου, με κλιματιές που έφταναν στους κάτασπρους τοίχους κίλωναν το κτίριο, μέσα στην πυλίστη και άθροισμα συνοικίας, εκεί έκοιπεσαν να περάσουν τους γλυκείς μήνες του μέλιτος. Δεν είχαν καμιά όρεξη για όρκο. Ήθελαν την ήσυχία.

Θα σε περιμένο στον έξωστη αγάπητή μου, είπε ο νέος σύζυγος μόλις έφτασαν στο ξενοδοχείο.

Και ο Ζάκ αφού έβγαλε το φράκο του άνοιξε τη μικρή πόρτα που οδηγούσε στον έξωστη και εκεί άκουμπώντας στο κάγκελο άρχισε να ρεμβάζει. Ο ούρανός ήταν ξάστερος. Τα φύλλα των δένδρων θρόιζαν ελαφρά στη δροσερή αύρα. Ένας μεταλλικός κρότος νερού σταλάζοντας από κάποια βρύση πάνω σε πλάκα, διέκοπτε ρυθμικά τη σιωπή. Στο βάθος της πυλίστης γωνιάς του κήπου δύο σχήματα λευκά ξεχώριζαν: Ένα γυνώ αγαλμα στο βάθος του, και από το άλλο μέρος ένας πέτρινος μπάγκος που έμοιαζε με επιτάφια πλάκα.

Ο Ζάκ ενάθιζε. Άξαφνα όμως το φάνηκε ότι μια σκιά που σερνόταν από δέντρο σε δέντρο, πήγε και σωριάστηκε στη βάση του αγάλματος. Ή σκιά έβαινε λίγα δευτερόλεπτα στη σκιά της εκείνης, και κατόπι την είδε να σηκώνεται με προσπαθεία και άκουμπώντας στο μάρμαρο να αφαιρεί με μια βίαιη κίνηση το πέπλο που της έκρυβε το πρόσωπο. Είχε τότε ο Ζάκ ένα βλέμμα σπινθηροβόλο γεμάτο μίσος και όδυν, να στρέφεται επάνω του.

Ανατρίχιασε. Έκαμε να στρέψει άλλο το βλέμμα αλλά τα μάτια εκείνα που σαν δύο κάρβουνα ανάμεσα λαμποχολούσαν στη σκοτεινιά, τον κρατούσαν καρφωμένο στη θέση του. Ή σκιά προχώρησε μερικά βήματα και τότε πόρτες άνοιξαν και μερικά άφωτες προηγήσαν στην έξοδο της έκκλησούλας. Ξαφνικά στο περσινό τους σε μια στάση βουβής απειλής. Ήταν η παλιά του φιλιναδά που την είχε εγκαταλείψει για να παντρευτεί. Παρ' όλες τις υποσχέσεις που του είχε δώσει ότι δεν θα τη λυγρίσει πιά, δεν μπορούσε να κατακινήσει την ανάγκη μιας επιθυμίας γεμάτης ζήλειας, φθόνου και αγάπης γι' αυτόν που τόσο πολύ είχε ποθήσει. Και όταν το συγγενικό ζευγάρι πέρασε μπροστά της, όταν είδε να σβήνεται και η τελευταία άχτιδα του ονείρου της, μια απέραντη όδυν ξεχύθηκε μέσα της, και μια κραυγή πόνου ξεφύγ' από τα χείλη της.

Από το μυαλό του Ζάκ πέρασε σαν αστραπή η στιγμή εκείνη. Ένας κρύος ιδρώς τον περιέλουσε... και σαν νάθελε να αποφύγει το θέαμα εκείνο, εστράφη απότομα προς τα πίσω. Ταραγμένος όπως ήταν δεν είχε προσέξει πως η Τερέζα η γυναίκα του, σκετόταν στην πόρτα του έξωστη ίσως πολλή ώρα χωρίς να την αντιληφθεί.

Α! συγγνώμη, του είπε, σ' έκαμα μήπως να φοβηθείς Ζάκ... Μά ξέρεις σε είδα πολύ συλλογισμένον και δεν θέλησα να σε άνησυχώ. Τι σκεπτόσουν;

Και απλώνοντας το γυνώ της χέρι εκάλεψε με την άρωματιμένη παλάμη της το μάγουλό του.

Α! Ναί. Με βόηξες έτσι άξαφνα... Τι σκεπτόμουν; ...Αλλά τι άλλο μπορούσα να σκεπτομαι παρά τη μεγάλη μας εστύγν.

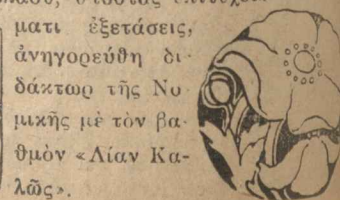
Η Τερέζα έκαμε να μιλήσει. Κάτι ήθελε να πει, μα ο Ζάκ την τραβήξε, κι άκουμπώντας τα χείλη του στα ρόδινα ένεινα χείλια της έδωσε ένα θερμό γέλι. Αυτή άνικανη να αντισταθεί, απέθηκε ολόκληρη επάνω του και δεν άκούγονταν στη νυκτερινή εκείνη σιωπή, παρά μόνο τα φιλιά τους.

Η ώρα είχε περάσει πιά κι οι δύο

ΝΕΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Ο κ. Κλεομένης Παπινικολάου, ο τσώτας επιτυχεύς, έπι δειλά ματι εξέτασε, ανηγορεύθη διάκτωρ της Νομικής με τον βαθμόν <Διαν Καλώς>.

Αλλά το κουνούνι ύστερ' από μια διακοπή άρχισε να κινείται πάλι.

Ζάκ, φοβόμην... Ή ανησυχία θα μας κρατήσει άγρυπνους ως το πρωί αν δεν απαντήσουμε... Και ίσως αύριο να μετανοήσουμε για τη σιωπή μας.

Ο Ζάκ υπόκρινε στα λόγια της Τερέζας, και ανήρως διεπύθησε στο τηλέφωνο και πήρε νευρικά το δέκτη. Τέλος το κουνούνι έπαψε να κινείται. Η Τερέζα καθισμένη στο κρεβάτι έκανε τις προσπάθειες να άκούσει τη πρώτη λέξη από την οποία θα μπορούσε να μαντέψει τον λόγο της νυκτερινής αυτής προσκλησίας.

Εμπρός!... Ποιον ζητάτε; ρώτησε με τόνο απότομο ο Ζάκ.

Εδώ η κυρία Ζακελίνα Ναυτερέλ, η μητέρα της κυρίας Τερέζας, απήγγειλε στο τηλέφωνο μια φωνή παραξενή διακοπών από τη συζήτηση.

Εκ μέρους της μητέρας σου, αγαπητή μου είπε ο Ζάκ έπε να το περιμένουμε!...

Η Τερέζα επέθηκε από το κρεβάτι και άρπαξε το δέκτη από το χέρι του συζύγου της.

Εμπρός!... Είσαι σύ μητέρα;... Τι τρέχει λοιπόν; ρώτησε.

Η Ναυτερέλ, κυρία, δεν μιλάτε με τη μητέρα σας, δεν ή μάλιστα την τιμήν να γινώριζετε, άπάντησε η φωνή στο τηλέφωνο. Αλλά θα ήθελα να είσθε παρούσα στη τελευταία αυτή διαχαιρετιστήριο συνομιλία μου με τον Ζάκ. Και τώρα, κυρία, άκου παρακαλώ το άκουστικό στον συζύγο σας, να ξεκοιμάστε αν θέλετε τον δευτεροδέκτη να άκούτε και σεις.

Η επιβλητικότητα της φωνής που διέπνευσε στο άλλο άκρο του σύμματος ν' έκανε κυρίαρχο τον Ζάκ, έκαμε τη Τερέζα να εκτεθεί αυτά που άκουσε. Και ένώ ο Ζάκ έβλεπε αυτή του με νευρική κίνηση το άκουστικό αυτή εξαντλημένη από τη συζήτηση από τον έαυτό της να ξεπλωθεί σε μια πολυήμερη κοντά στο τηλέφωνο. Με σφίγματα τα δάκρυα κολούσε στο αυτί το δεύτερο άκουστικό στο βάθος του οποίου άκουγόταν ένας λήγος γεμάτος ειρωνεία, λύσσα και όδυν.

Είσαι σύ Ζάκ; Μ' άούς; Αναγνωρίζεις τη φωνή Ζακ ζέττα σου;... (Και σαν να της φάνηκε πως ο Ζάκ δεν την άκουσε πιά, η φωνή άρχισε να ικετεύει) Ω! Όχι, μήν το κάμης αυτό Ζάκ! Σε ικετεύω... Άκουσέ με... Τα λόγια αυτών που πεθαίνουν είναι ιερά... Τώρα πιά όλα έτελειώσαν. Φεύγω σε λίγο για πάντα. Όλα είναι έτοιμα εκεί στο τραπέζι. Μόνο δεν θάχα το θάρρος να αυτοκτονήσω αν δεν άκουγα για τελευταία φορά τη φωνή σου έσένα για τον οποίο πεθαίνω.

Οι δύο σύζυγοι δεν τολμούσαν να άρθώσουν λέξη. Τρέμοντες καρφωμένοι στη θέση τους σαν από κάποιον δύναμη, άκουγαν τα λόγια εκείνα της φωνής και του θανάτου.

Ε! λοιπόν, δεν λες τίποτε ξανάς πάλι... Άκουσε: Για να μπορέσει και η Ζωρζέττα σου να αναπαυθεί στην άγκαλιά ενός άνδρου, ξαναπές μου ακόμη μια φορά πως είμαι η τελευταία που την πησες αληθινά... Ζάκ!... Ζάκ! Είσαι αυτού δεν είν' έτσι;... Άκούσε;... Ω! ο άνδρος, που εξακολουθεί να σιωπά!

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που άνιχησαν στο τηλέφωνο. Μια σιωπή επηκολούθησε, και ύστερα μια υπόκωφος έκπνοση της που τη συνώδεσε η διλήλη κρυγή της Τερέζας και του Ζάκ.

Όλη τη νύκτα οι δύο σύζυγοι στο νυφικό τους κρεβάτι έμειναν πως ένα ψυχρό και καταματομένο σώμα έχωριζε τα δικά τους.

Μεταφ. Γιάννη Σφακιανόκη

*

ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

ΞΕΡΕΤΕ...

Ποιού η καρδιά χτυπάει περισσότερο, του χορτοφάγου ή του κρεοφάγου;

Μια προσεκτική εξέταση που έγινε εσχάτως των καρδιών ενός χορτοφάγου κι ενός κρεοφάγου απέδειξε, ότι ο αριθμός των κτύπων της καρδιάς του πρώτου άνοχεται εις πενήντα όκτώ το λεπτό του δε δευτέρου εις εβδομήντα δύο. Δηλαδή μέσα σ' ένα εικοσιτετράωρο η καρδιά του κρεοφάγου χτυπάει περισσότερο από την καρδιά του χορτοφάγου 20000 φορές.

Απ' αυτήν την επιστημονική παρατήρησιν συμπεραίνεσαι ότι το καλοκαίρι ο χορτοφάγος έχει το σώμα του σε μια δροσερή κατάσταση εξ αιτίας του περιορισμένου αριθμού των κτύπων της καρδιάς του. Τον χειμώνα όμως ο κρεοφάγος έχει το προνόμιο να βρίσκεται σε μεγαλύτερη εσωτερική θερμοκρασία εξ αιτίας του μεγάλου αριθμού των κτύπων της καρδιάς του.

Άρα το καλοκαίρι πρέπει να είμαστε χορτοφάγοι και τον χειμώνα κρεοφάγοι.

Υπάρχουν άνθρωποι που δεν έχουν πλυθή στη ζωή τους;

Οι ιδιωνες της φυλής Κουρνά που άνεκαλίφθη εσχάτως από μερικούς άγνους εξερευνητάς στα βόρεια - δυτικά σύνορα των Ινδιών ημιζονται για την άπλυσή τους. Οι εύροπαιοι εξερευνηται γιά ν' απαλλάξουν το σώμα ενός των ιδιωνών από το... σφύρα που σχηματίζει επάνω του η άκαθαρσία χρειάστηκαν τρεις ολόκληρες ημέρες. Τόση δέ ήταν η βρώμα του όστε το σώμα του μετά τον καθάρισμό του έζυγιζε τρεις οκάδες λιγότερο.

Τα ρούχα που φορούν δεν τ' αλλάζουν παρά μόνον μια φορά τον χρόνο κι' αποχωρίζονται απ' αυτά με μεγάλη τους λύπη. Τρέμαν όμα βλέπαν νερό και το σαπούνι που τους χάρισαν οι Ευρωπαίοι, τον θεώρησαν ως πονηρόν πνεύμα επειδή... έβγαζε άφροσύ.

Υπάρχουν βιβλία δεμένα με ανθρώπινο δέρμα;

Το δέρμα του πτώματος ενός άγγλου δολοφόνου όνόματι Ουίλιαμ Κόνντε, εχρησιμοποίηθη για το δέσιμο ενός βιβλίου το όποιον ήταν ή βιογραφία του. Το μακίβριον αυτό βιβλίο βρίσκεται τώρα στην βιβλιοθήκη του κολλεγίου Τρίνιτυ στο Καμπρίτζ, της Άγγλιας. Ο διάσημος γάλλος αστρονόμος Καμίλλος Φλαμπαριόν, ο όποιος πέθανε εσχάτως είχε στην κατοχή του ένα βιβλίο που ήταν δεμένο με το δέρμα μιας γυναίκας, την όποιαν αγαπούσε όταν ζούσε. Προτού η γυναίκα αυτή πεθάνει του είχε στείλει ένα γράμμα ως είδος διαθήκης, διά του όποιου τον παρακαλούσε, όπως μετά τον θάνατό της χρησιμοποιήσει το δέρμα της για το δέσιμο του καλύτερου βιβλίου που θα συνέγραφε.

Ο Φλαμπαριόν που την αγαπούσε πολύ έπραγματοποίησε την επιθυμία της έκκεντρικής αυτής γυναίκας.

Επίσης ένα άλλο βιβλίο με τον τίτλον <Στοιχεία Πρακτικής Ανατομίας> και γραμμένο από τον καθηγητή Λένιντ, του ιατρικού Κολλεγίου Ζέφερσον στην Φιλαδέλφεια, είναι δεμένο με ανθρώπινο δέρμα. Το βιβλίο αυτό εύρίσκεται τώρα στην βιβλιοθήκη Ρούσς.

Υπάρχουν ιερές φωτιές σε κανένα μέρος του κόσμου;

Ιερές φωτιές υπάρχουν ακόμη σε μερικά μέρη των Ινδιών και της Περούας. Μία απ' τις αρχαιότερες ιερές φωτιές των Ινδιών είναι και η φωτιά της Οοντουάδα πλησίον της πόλεως Μπάλασα, η όποια καιεί πρό δώδεκα σχεδόν αιώνων εις άνάμνησιν της αποδημίας των Περούων στις Ινδίες. Η ιερή αυτή φωτιά τροφοδοτείται πάντε φορές με εικοσιτετράωρον με έρυθρόξυλα των Ινδιών και κάθε χρόνο έπί ένα όρισμένον χρονικό διάστημα την επισκέπτονται πολυάριθμοι προσκυνηται απ' όλα τα μέρη των Ινδιών.

Στην χερσόνησον Αμπερόν, η όποια έληγετο στο Περούον κράτος και ήδη άποτελεί μέρος της Ρωσικής δημοκρατίας ύπόκειται μία ιερή φωτιά, η όποια παραμένει άσβεστη πρό δύο χιλιάδων χρόνων.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

ΔΙΚΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ ΖΩΩΝ

Γάτα στο έδωλο του κατηγορουμένου. — Μία δική ενός έλεφαντος. — Καταδίκη εις θάνατον ενός σκύλλου. — Το γευρούνι και ή άπόφασις του δικαστηρίου. — Ένας κόκορας που προσάγεται στο δικαστήριο επειδή έκανε... αβγό. — Τρία ποντίκια που κατηγορούνται έπί κλοπή.

Θα σας φανή ίσως παράδοξο αν μάθετε, ότι διάφορα ζώα έκάθηναν στο έδωλο του κατηγορουμένου για διάφορες εγκληματικές πράξεις των και ότι πολλά απ' αυτά κατεδικάστησαν εις διαφόρους ποινάς. Και όμως αυτό είναι μία αλήθεια. Μία αξιοσημείωτη όσο και κομική δική ζώων έγινε στην Κούβα πρό σαράντα έτών. Ή κατηγορουμένη ήταν μία... γάτα, η όποια χωρίς να λάβη ύπ' όψη της τη δικαιοσύνη επέτεθη χωρίς ατρία έναντίον ενός παπαγάλου και αφού τον έκατεσπάρανε με τα νύχια της, τον κατεβρόχθισε. Την έποχη εκείνη οι Ισπανοί άποικοι βασκόντουσαν σε πόλεμο με τους ιδιωνες της και είχαν ως σύμβολο της δύναμώς των τον παπαγάλο. Αμέσως διετάχθη η σύλληψις της γάτας και ή προσαγωγή της μπρος στον Ισπανό συνταγματάρχη της κατοχής. Ο συνταγματάρχης αφού ένηγορησε τη νόμιμη προανάκριση απέφηνε ότι ο φόνος του παπαγάλου έγινε... εκ προμελέτης, επειδή η γάτα ήταν ιδιωνής και φυσικώ τω λόγω έπρεπε ν' αντιπαθή τον παπαγάλο που ήταν άποικος. Και έδωσε διαταγή να περάσει από στρατοδικείο. Ή διαταγή έξετελέσθη και η γάτα κατεδικάσθη σε θάνατον, ενώ το θύμα της ο παπαγάλος έκηδεύθη με τις μεγαλύτερες τιμές.

Στο έδωλο του κατηγορουμένου εκάθισε κι' ένας έλέφας στην πόλι Μοχού, των γεντρικών Ινδιών για το λόγο ότι είχε σκοτώσει τον κύριό του, με την προσοκίδα του τη στιγμή που τον τάϊζε. Το δικαστήριο όμως που τον δίκασε παρεδέχθη ελαφρυντικές περιπτώσεις και ή άπόφασις του ήταν λίγο επεικής. Το περίεργον όμως ήταν ότι ο κατηγορούμενος έλέφας προσήχθη στο δικαστήριο υπό συνοδείαν διπλής σειράς ένημερωμένων ελεφάντων, εκ των όποιων ό έπί κεφαλής κρατούσε απ' την προβοκίδα ένα μεγάλο ξύλο και χτυπούσε τον κατηγορούμενο στην πλάτη.

Ένα άλλο ζώο που πέρασε από δική ήταν ο άγαπημένος σκύλλος ενός άξιωματικού της Βασιλικής φρουράς στη Μαδρίτη. Ο σκύλλος αυτός που δεν χώνεσε κανένα άλλον εκτός απ' το κύριό του, άρπάχτηκε μία μέρα με την κατοίκια ενός συντάγματος και τη σκότωσε. Όταν ο συνταγματάρχης έληγορορήθη το γεγονός διέταξε τον κύριο του σκύλλου η να σκοτώση το ζώον του ή να το προσάγνη στο δικαστήριο για να δικασθή. Ο άξιωματικός προτίμησε το δεύτερον κι' έτσι ο σκύλλος έδικάσθη και κατεδικάσθη απ' το δικαστήριο εις θάνατον παρά την ρητορική δεινότητα του κυρίου του, ο όποιος με χίλια δυό επιχειρήματα προσπαθούσε ν' άποδείξη την αθωότητα του κατηγορουμένου.

Τα δικαστικά χρονικά των περασμένων αιώνων είναι γεμάτα από δικές και καταδικές ζώων.

Στην πόλη Λαόν ένα γευρούνι κατηγορήθη έπί αόριστο φόνον ενός μικρού παιδιού. Έπειτα από μεγάλη διαδικασία εξέδθη ή έξις άπόφασις:

«Ήμεεις οι δικασται πλήρεις άποστροφής και φρίκης διά το συνετελεσθέν έγκλημα πρός παραδειγματισμόν και των άλλων ζώων και ικανοποιησιν της δικαιοσύνης, άποφασίζομεν, όπως ο κατηγορούμενος χοίρος στραγγαλισθή και κρεμασθή έντός σιδηρού κλωβού».

Μία από τις πιο διασκεδαστικές δικές έγινε στην πόλη Μπάλα. Ο κατηγορούμενος ήταν ένας κόκορας και το έγκλημά του ήταν, ότι είχε κάνει... ένα αβγό! Ο συνήγορός του όμως έχρισε γιά ανάπτυξη ένα σαρφά επιχειρήματα και γι' αυτό ή δική βασίσθη πολλές ημέρες. Μ' όλην όμως την εγγλωττία του συνήγορού που ύπεστήριζε, ότι ή γέννησις ενός αβγού είναι άκορσία πράξις και ως εκ τούτου δεν είναι άξία τιμωρίας, το δικαστήριο έξέδωκε την έξις καταδικαστικήν άπόφασιν:

«Επειδή ένας κόκορας που κάνει ένα αβγό υποτίθεται ότι έχει μέσα του το πονηρόν πνεύμα, γι' αυτόν τον λόγο καταδικάζομεν τον κατηγορούμενο εις θάνατον γιά ν' απαλλάξωμεν την κοινότητα μέσ' από τα κακά δαιμόνια».

Επειδή ένας κόκορας που κάνει ένα αβγό υποτίθεται ότι έχει μέσα του το πονηρόν πνεύμα, γι' αυτόν τον λόγο καταδικάζομεν τον κατηγορούμενο εις θάνατον γιά ν' απαλλάξωμεν την κοινότητα μέσ' από τα κακά δαιμόνια.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΥΘΥΜΗΤΕ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο μάριμπα—Λουκάς πάει στο φίλο του το Μαθιό και του ζητεί να του δανείσει το γαϊδαρό του.
—Μου χρειάζεται για να πάω στο πανηγύρι, είπε ο Λουκάς.
—Αυτούμαι πολύ, είπε ο Μαθιός, αλλά ο γαϊδαρός μου είναι στο χωράφι. Αν ήταν εδώ θα σου τον δάνειζα ευχαρίστως.
Εκείνη τη στιγμή ο γαϊδαρός του Μαθιού που ήταν στον σταύλο του σπιτιού άρχισε να γκαρτζή.
—Ο γαϊδαρός σου γκαρτζίζει στα χωράφια και άκουεται εδώ; είπε ο Λουκάς. Δεν ντρεπόμαστε καμμένο Μαθιέ.
—Αυτούμαι πολύ, φίλε μου, είπε ο Μαθιός, αλλά είχα την άξια να πιστέψης έμένα και όχι το γαϊδαρό μου.

Ένας χωρικός που είχε διαβάσει στις εφημερίδες τις περιγραφές του ταξιδιού του Αρμούδεν στο Βόρειο Πόλο.
—Φαίνεται ότι κάνει τέτοιο κρύο σ' αυτόν τον τόπο, ώστε θα αναγκάζονται να φορούν τα γάντια τους για να πλύνουν τα χέρια τους...

—Εξέρετε γιατί έσφαξα την κόττα σας, που έμπαινε στην αυλή μου; Για να μη σφάξω τη γυναίκα σας που δεν την συμμάζεψε.
—Τότε είσθε... δύο φορές έγκληματίας!...

Ένας άνθρωπος έμπηξε σ' ένα μπάρο και φώναξε στο γκαρσόνι.
—Φέρτε μου γρήγορα ένα ποτήρι μύρα γιατί θα γίνω φασαρία εδώ μέσα.
Το έφεραν άμέσως τη μύρα και ο άνθρωπος την ήπιε και είπε πάλι:
—Γρήγορα άλλο ένα ποτήρι μύρα γιατί θα γίνουν ιστορίες. Τού έφεραν και το δεύτερο ποτήρι και το ήπιε. Τέλος ο καταστηματάρχης έτρεξε άμέσως στον περιεργο αυτό πελάτη και του είπε.
—Για ποιά φασαρία φωνάζετε τόσο ώρα;
—Για τη φασαρία που θα κάμετε εσείς άμέσως τώρα, κύριε. Δεν έχω πεντάρα να πληρώσω αυτά που ήπια.

Η καλλονή και η άσχημη εξαφανίζονται εξ ίσου με τις ρυτίδες του γήρατος. Η πρώτη χάνεται και η δεύτερη κρύβεται.

Ρωσική παροιμία.
—Τον άνθρωπο που πλουτίζει μέσα σ' ένα χρόνο θα έπρεπε να τον έχουν κρεμάσει δώδεκα μήνες προηγουμένως!...

Αραβική παροιμία.
—Την πρώτη φορά που με απατάς το σφάλμα είναι δικό σου. Τη δεύτερη, το σφάλμα είναι δικό μου.

Μια κυρία έκανε έθρονος. Βρίσκει έναν πλούσιο και σηκώνει μπροστά του το κουτί.
—Δεν έχω χρίσματα, άπληγστε απότομα ο πλούσιος.
—Πάρτε τότε κύριε όσα σας χρειάζονται. Οι έθρανοι αυτοί είναι προωρισμένοι για... τ ο υ ς ά π ο ρ ο υ ς!...

ΥΜΝΟΣ

Του 'Αλφρέ ντε Μυσσέ

Δεν ξέρω αν είναι ή όψη σου που ή λάμπα τη φλογίζει πάντα, ή φωνή σου ή άρμονική που άηδόνια μου θυμίζει, το μάτι σου που τη μορφή του πόθου καθορίζει, ή άγνη καρδιά σου όπου ο έρωτας κι' οι άποθυμίες άνηθύνε, τα χείλη σου που ρόδινα μεθύσια λαχταρούνε, τα χέρια σου που απλώνονται σε να με προσκαλούνε ή το κεφάλι σου που άρχι στην άγκαλιά μου γέρνει, δεν ξέρω ποιά σου όλα αυτά κοντά σου που με σέρνει κι' άπ' άπ' στο στόμα το γλυκό τραγούδι αυτό μου φέρνει...

Μετάφρ. Γ. Κοτζιούλα

Η ΤΕΜΠΕΛΙΑ

ΤΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Ο μεγάλος Ρώσος συγγραφέας 'Αντ. Τσέχωφ ήταν πολύ ευφυής ως χαρακτήρα και διάσημος για την τεμπελία του. Έθιμωσε με το παραισιόφιλο. Δεν ένοουσε με κανένα τρόπο πρόβες των θεατρικών του έργων να διασφαρηνίσω μερικά διαγράμματα σημεία του διαλόγου στους ήθοποιούς που τον ρωτούσαν τι κάω.

Όλα περιέχονται μέσα στο δράμα μου. Δεν ξέρω τίποτα περισσότερο να σας ελπώ, επανειλάμβανε στερεότυπα και πάντως μωμένα.
Όσο για την τεμπελία του χαριτωμένο είναι το εξής άνecdote το οποίο διηγείται εις τ' άπομνημονεύματά του ο τότε Διευθυντής του 'Εθνικού Θεάτρου της Μόσχας 'Αλέξης Τερμπάφ. Ο Τερμπάφ άγγειλε μία ήμερα στο Τερμπάφ ότι είχε τελειώσει το νέο έργο «Ο κήπος των κερασιών». Όλοι περίμεναν με άναπονη να πιά το έργο του αυτό στο 'Εθνικό Θεάτρο της Μόσχας και επρόκειτο να παιχθή σύμφωνα με την υπόσχεσή του. Μά τρεις περινοήσαν και ο Τσέχωφ δεν έφαινότανε πουθενά. Τότε άφυντες Τερμπάφ έπληξε σπίτι του να τον ιδή και να τον ρωτήσει γιατί αυτό το έργο. Εκεί έμαθε με έκπληξη από τον συγγραφέα ότι είχε χάσει τα χειρόγραφα και ότι έψαχνε τώσον καιρό για τα ξαναβρή. Πέρασαν άκοιμη δυό μήνες άναμονής όπότε και ο Τσέχωφ παρουσιάστηκε έξαφνα στο Θεάτρο με το περίφημο μα του το όποιο, όπως έλεγε ύστερα ο ίδιος άστεϊσμένος, έπελ ψέμματα ότι το είχε χάσει ενώ πραγματικώς ήθελε μόνο να διορθώσει και, επειδή βαριότανε έλεγε διάφορες ψεύτικες λογίες για να τρώη τον καιρό του.

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

Πρό όλιγου καιρού στη Ρώμη εξέδόθη ένα μικρό βιβλαράκι μάτο από άνέκδοτα της ζωής του μεγάλου ποιητού της 'Ιταλίας Γαβριήλ Ντ' Αννούντσιο. Μεταξύ των άλλων άνεκδωτων της του αναφέρεται και ή εξής χαριτωμένη διήγηση της μητέρας 'Ιταλού ποιητού:

«Όταν γεννήθηκε ο γιός μου, λέγει ή Ντόνα Λουίζα, πήρα στα χέρια μου και τον φίλησα. Δεν ξέρω όμως γιατί τον κυττάξα στα ματάκια του αισθάνθηκα να γεννιέται μέσα μου σκέψις ότι το παιδάκι αυτό θα γίνη μία μέρα μεγάλος άντ'ρας. Από τη στιγμή εκείνη, έως την ήμερα που έγινε καλός δεν έπαυα να του λέω ταχτικά: — Γκαμπριέλε, παιδί μου, έσ' δόξας τόνονα του πατέρα σου, έσύ που γεννήθηκες ήμερα ρασαυής και μήνα Μάρτιο. Ο γιός μου είχε πάντοτε στο νου αυτή την ήμερομηνία και όταν πιά έγινε άντ'ρας δεν έκανε σ' του τα γράμματα να εκφράξη την έκπληξή του για την άλη αυτή προφητεία μου.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

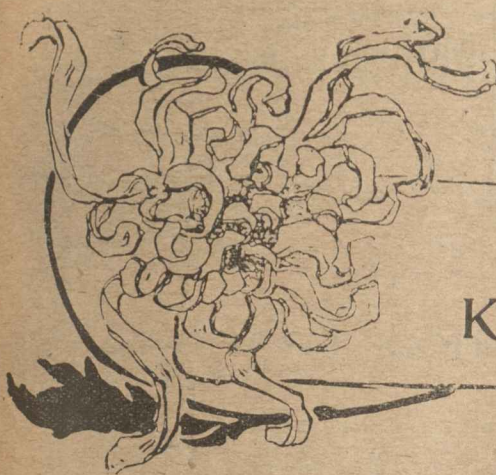
Ο έρωας μοιάζει με τις επιδημικές άρρώστειες. Όσο περισσότερο τις φοβάται κανείς, τόσο περισσότερο κινδυνεύει να προσβεί.

Ο έρωτευμένος είναι άνθρωπος που προσπαθεί να φανεί χαριτωμένος άπ' ό,τι είναι και αυτό είν' ή αίτια που όλοι σχεδόν έρωτευμένοι φάνονται γελοίοι.

Ο έρωας άρσσει περισσότερο άπ' τον γάμο για τον λόγον των μυθιστορημάτων είνε πιά διασκεδαστικά άπ' την ιστορία.

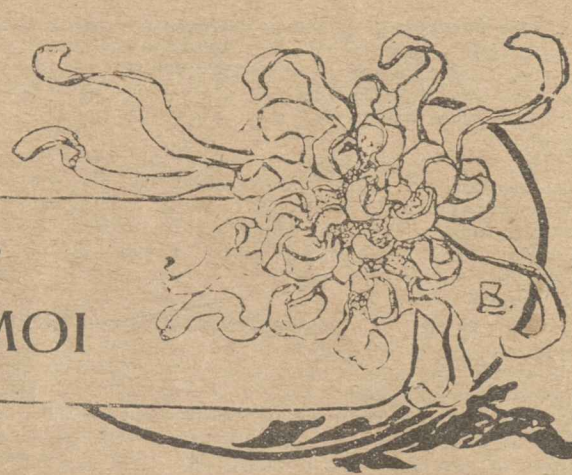
Ο ύμναιος έρχεται μετά τον έρωτα, καθώς και ο κακός της φλόγα.

Τά δάκρυα είνε ο άτμός της πυρκαϊάς του στήθους.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Η τραγωδία του 'Αλκιμανού που έμεινε περίφημη στην Σοφία και του Πέτρου πέφτει στην παγίδα και πνίγεται καρυοφύλλη. Το τραπέζι του θανάτου. Οι Μενικαν στα δένδρα. Ο Πέτρος Καντανώλης και το φοβερό

Στην ιστορία της Κρητικής 'Επαναστάσεως του 1870 υπάρχει ένα τραγικό επεισόδιο που έγέννησε στο Σπ. Ζαμπέλιο το καλλίτερο έργο του, τους «Κρητικούς Γάμους». Το επεισόδιο αυτό θα διηγηθώ:

Η 'Επανάσταση εκείνη εναντίον των 'Ενετών, είχε κεραυνόβολο το αποτέλεσμά. Οι έχθροι εσαυρόθησαν από τα Σφακιά, το Ρέθυμνο, το Λασιθί. Ο Πρόεδρος Καντανώλης και ο στρατιωτικός άρχηγός 'Ιωαν. Φράγκος, εθιμάμβευαν αλλά και κατορθώνον να συγκρατούν τα καλλήκρια τους να μην κάνουν άσκοπες σφαγές. Έν τούτοις ο 'Ενετός άρμυστής Σιγώνης με τη φροσύνη του κατείχε ακόμη τα Χανιά. Αυτός και ο ύπουργός του Μέμος και ο επιτήδευς αυλάρχος του 'Αβγοάρδος συγκροτούσαν συμβούλια για να παιδήσουν το γέροντα Καντανώλη και τέλος το πέτυχαν. Μία νύχτα, ο Πρόεδρος της 'Επαναστάσεως ξεκίνησε από το χωριό Μεσσή, όπου είχε την έδρα του για να μην κάνουν άσκοπες σφαγές. Έν κοντά στα Χανιά, και συνενοήθη με το στρατιωτικό άρχηγό για σπουδαία υπόθεση που έπρεπε να μείνη μυστική. Έξαφνα, ο άχώριστος σύντροφός του, ο Ζαγάρ, σκύλος έξυπνότητας, διέκρινε ένα μαύρο φάντασμα μέσα στο σκοτάδι, έστάθη κι' άρχισε να γαυγίζει. Ο άγνωστος όπισθοχώρησε φοβισμένος κι' έφώναξε βοήθεια. Ο Πρόεδρος διέταξε τους άνθρώπους του, να πιάσουν τον ύποπτο και να τον τον φέρουν. Τον έβρασαν και είδαν ότι ήταν άσπλος. Ο γέρο Καντανώλης τον διέταξε να βολήξη πλάγι του και άρχισε να τον ανακρίνη τεχνικά, μέχρις ότου έρθεσαν, στη 3 μετά τα μεσάνυχτα, στο χωριουδάκι Πορτί. Εκεί άφου έδειπνησαν στο σπίτι ενός δημογέροντος, ο Πρόεδρος έπληξε τον άγνωστο σ' ένα δωμάτιο και τον έρωτησε:

—Έρεεις ποιάς είμαι;
—Όχι, απήγγειλε έκείνος με ύποκρισία.
—Είμαι ο Πρόεδρος της 'Επαναστάσεως!

Ο άγνωστος έκμωθηκε με έκπληξη βαθεία. Έρανέρωσε και ατός ότι είνε κληρικός, ότι ονομάζεται Ειρηναίος Πλατάσιος Καρυοφύλλης και ότι είνε εφημέριος του 'Αγίου Νικολάου, στα Χανιά. Έξέδωσε με 'Ιησουϊτική ύποκρισία και έπισηδειότητα, κατά τις ερωτήσεις του Καντανώλη, τις ταλαιπωρίες και τους κινδύνους που διέτρεξε για να μη συλληφθή από τους νυχτοφύλακες και των δυό έποπτευον μερών και καταστραφή το έργο της πατριωτικής του άποστολής. Τού εξέδωσε ότι οι εύγενείς 'Ενετοί της πόλεως έχασαν κάθε έλλπδα, και από το φόβο τους άπεράσισαν να ένωθούν με την 'Επανάστασι και να έργασθούν, ως τέκνα της Κρήτης, για την ανεξαρτησία της. Τον διεβεβαίωσε ότι οι εύγενείς τιμαριόητοι άρχισαν να μεταναστεύουν κομψά στις έξοχες, και πρώτος ο βασιλόπουλος και πασίγνωστος Φραντζέσκος Δαμιολίνος στον 'Αλκιμανό. Ο γέρο Πρόεδρος, άν και πάντοτε δόσιπτος, άκούγοντας όλ' αυτά έξεπλάγη. Το ίδιο και ο μεγαλύτερος γιός του και ύπασπιστής του Πέτρος.

Ήταν όρασι καληχάρι ο Πέτρος Καντανώλης. Και ή συνομία αυτή με τον παπιά είχε ιδιαίτερη σημασία γι' αυτόν. Γιατί ο γιός του Πρόεδρου ήταν έρωτευμένος με την κόρη του Δαμιολίνου, την πεντάμορφη Σοφία, ή οποία ανεπαρκέριτο στον έρωτά του.

Αισθάνθη βαθύ, εύγενικό, έδενε τους δυό νέους, που ή οικογένειάς τους άνηκαν σε δυό αντίμαχα στρατοπέδα. Ο παπιάς έβγαλε από τον κόρφο του ένα γράμμα και το έδωσε στο γέρο Καντανώλη.

Ο Φραντζέσκος Δαμιολίνος έγραφε στον Πρόεδρο προτεινόντας γάμο της κόρης του Σοφίας με τον Πέτρο!

Δόσιπτος πάντοτε στους δολίους 'Ενετούς, ο γέρο Καντανώλης έπληξε παράμερα το γιό του και τον έρωτησε τι συμβαίνει.

ιστορία. Καντανώλης και Δαμιολίνος. Ο έρωας της και στο αίμα. Ο άπαίσιος ρόλος του 'Ιησουϊτή Ειρηνοφύλλη που έκάησαν ζωντανοί και άλλοι έκρεμάστη- τέλος του. Ο σπαρχμός της Σοφίας Δαμιολίνου κ.λ.π.

Ο Πέτρος του έξομολογήθη την άμοιβαία συμπάθεια που είχε αναπτυχθεί, από τον καιρό που ατός ένικησε σε άθλητικούς άγώνες και πήρε το στέφανο της δάφνης από τα χέρια της Σοφίας, κατά τα έθιμα. Ο γέρος έκούνησε το κεφάλι του και είπε το δημώδες έκείνο τετράστιχο για τους 'Ενετούς:

Όποιος τους λόγους των γροικί
Τους όρκους των πιστείει,
Στο πέλαος πιάει λαγούς
Και στο βουνό τραβεί!

Ο Πέτρος όμως συγκατακρινός έβγαλε κι' έδειξε στον πατέρα του γράμματα θερμά της Σοφίας, τα όποια έφύλαγε σαν ιερά κειμήλια, και μερικά άλλα γράμματα του Δαμιολίνου, γεμάτα εκφράσεις αγάπης και έκτιμήσεως.

Τότε πιά και ο γέρο Καντανώλης έδωσε τη συγκατάθεσή του στα προτεινόμενα υπό του παπιά, άλλ' άφου έπέισθη ότι και ο νέος συμπέθερος θα έκατηχείτο πρώτα και θα έπαιρνε το ορθόδοξο δόγμα για να γείνη τελεία πεία ή ένωση των δυό φυλών της Κρήτης, των 'Ενετών και των ορθοδόξων.

Κατά την όρισμένη λοιπόν ήμερα των άραβανών, την 14 Νοεμβρίου, έτοιμάστηκαν οι συγγενείς και στενοί φίλοι του Καντανώλη, τριαντάδυ, έκβαλλήσαν θανάσια ύλογα και ξεκίνησαν από τα Μεσσή για τον 'Αλκιμανό.

Ήταν όλοι εύχαριστημένοι. Άσβυστη βοή και άλαλαγμοί χαρμόσυνου έγέμψαν τον αέρα των βουνών της Ζουρβας και των Λακκών. Για πολύ διάστημα τους κατευόδωσαν τρεις χιλιάδες άντρες. Μπροστά επήγαν, για το πομπωδέστερο, ο σημαφόρος με το λάβαρο του 'Αγίου Γεωργίου, όδο σαλπικιγται και όδο κήρυκες έχοντες επάνω σε κοντάρια τα όικόσημα των Καντανωλήων και των Δαμιολίνων.

Έτσι έρθεσαν στην πλούσια έπαυλή του Δαμιολίνου, στον 'Αλκιμανό. Αυτός τους υπεδέχθηκε με τιμές, τους διεβεβαίωσε ότι έξορκίζει τους 'Ενετούς, γίνεται ορθόδοξος, όπως ή συμπέθερά και ή γυναίκα του, που ήταν Ρεθυμναία.

Άμέσως έγιναν και τ' άραβανιάσματα μ' έπισημότητα. Ο γέρος Καντανώλης έδωσε στο γιό του χρυσό δαχτυλίδι και ο Δαμιολίνος άλλο ένα στην κόρη του. Τα μάτια των δυό έρωτευμένων άστράφταν από εύτυχία. Αλλά τότε τα δαχτυλίδια τα έφόρεσαν και έπειτα—κατά τα έθιμα—άγκυλιάστηκαν και φιλήθηκαν. Ο Πέτρος ήταν έρωτα συγκατακρινός. Δάκρυα χαράς κατέβαιναν από τα μάτια της Σοφίας, που της φαινότανε σαν όνειρο.

Ευφρονέθηκε να γίνουν οι γάμοι την άλλη Κυριακή, στην έπαυλή. Ο άγιος 'Ενετός έπρεπε για τούτο να κάλεση συμβολαιογράφο και τρεις εύγενείς ως μαρτύρας. Έυφρονέθη ακόμη να τη υπερβαίνη ή άκολούθια του Καντανώλη και του γιού του τους πεντακόσιους άντρες. Μετά την τέλεση των άραβανών οι Καντανωλήοι έφθγαν χωρίς να ύποψιασθούν ότι στήνεται παγίδα εναντίον τους.

Την άλλη μέρα ο Δαμιολίνος παρουσιάζεται στο Λακιμνη Χανίων και ζητεί τη συνδρομή του για να καταπνίξη την 'Επανάστασι. Καταστρώνουν μαζί το σχέδιο, και ο Δαμιολίνος, άκολουθούμενος από 50 φίλους του, έρχεται πάλι στην έπαυλή του και καταγίνεται—για να μη όσση ύποψίες—να έτοιμάξη δώδεκα τα του γάμου. Διέταξε να ψηθούν έκατο πρόβατα, άλλα τόσα βώδια και να στολίσουν το σπίτι με κάθε λαμπρότητα.

Ο Πρόεδρος Καντανώλης, με το γιό του και την άκολούθια του, έφθγαν στον 'Αλκιμανό την Κυριακή το πρωί. Ο Δαμιολίνος

νος τους υποδέχτηκε με τιμές, δείχνοντας μεγάλη χαρά. Η Σοφία άτυποφίαστη, έλαμπε όλη. Ο Δαμολίνος έδωσε έπισήμως όρκον πίστωσης, έδιαβάστηκε ή συμβολαιογραφική πράξις γραμμένη σε Κρητικό ιδίωμα, υπεγράφη και από τὰ δύο μέρη και κατόπιν έτελέσθη ό γάμος στη μεγάλη σάλα της επαύλεως, με πομπή και παράταξι.

Έπειτα, άρχισαν ή γιορτές του γάμου. Οι Ένετοί έκαναν χίλιες περιποιήσεις στους Έλληνες, που τις έδέχοντο άτυποφίαστοι. Έτρωγαν, τραγουδούσαν και έπιναν τὰ διαλεχτά και βαρεία κρασιά που τους κερνούσαν οι δούλοι του άρχοντα. Μά ό παντοφύρος Δαμολίνος είχε βάλει άφιόνι μέσα στο κρασί και οι άκόλουθοι του Καντανάλη γρήγορα έπεσαν σε λήθαργο. Ήταν πειρά στη διάθεση των έχθρων των.

Κατά τη δούσι του ήλιου έδόθη το σύνθημα με μιά πιστολιά. Οι συγγενείς εχόντουσαν από τὰ Χανιά, 2700 Κορσικανοί πεζοί και 250 ίππεις. Σε λίγο ό κήπος του πύργου έγένισε στρατό. Ο γέρο Καντανάλης, ό Πέτρος, ένας άλλος άδελφός του έδέθησαν, έπειτα από λυσσώδη αντίσταση, ώδηγήθησαν ενάπιον του στρατηγού Γαβριλίου Κολλάλτου και κρεμάστηκαν στην έξωπορτα του πύργου, μπροστά στα μάτια της Σοφίας, της άθώας και άτυχης νύμφης, που τραβούσε τὰ μαλλιά της, τρελλή από τή λύπη της. Ανάγκη να συμειωθί ότι σε τούτους, έπειδή έτρωγαν με το Δαμολινό, δεν είχαν ρίξει άφιόνι και επομένως είχαν αντίληψη του σκληρού θανάτου των.

Αλλά ή αίμοβορία των Ένετων δεν έσταμάτησε στα τρία αυτά θύματα. Τρία μέλη της οικογενείας των Μουσούρων εκάψαν ζωντανά, και τὰ άλλα εκρεμάστηκαν στα γύρω δέντρα. Η οικογένεια των Κοντών, 18 μέλη, άφανίστηκε με βασανιστήρια. Μετά ταύτα, οι λοιποί συλληφθέντες διατέθηκαν σε τέσσαρες κατηγορίες. Της πρώτης όλοι εκρεμάστηκαν στα Χανιά, όπου τους μετέφεραν άλωσσοδεμένους. Της δεύτερας, έθανατώθησαν στο Σέλινο, όπου είχε την άρχή της ή Έπανάστασις. Της τρίτης, στο φρούριο του Αποκορώνου, και της τελευταίας στα Μεσολά. Και ένας ένετός χρονογράφος λέει χωρίς έντροπή:

«Έτσι πήγαινε ή Έπανάστασις και έκείνοι που έμειναν πιστοί και άφοσιωμένοι στο Θεό και στο Δόγη της Ένετίας έστηρίχτηκαν και παρηγορήθηκαν».

«Ένα γράμμα της Σοφίας στον άγαπημένο της Πέτρο έλεγε και τούτο:

«...Ανθος είμαι κ'έγω από το χλωρό μου κίσσι κομμένο, άνθος που ή δύσις του ήλιου θά με συνεπάρε...» Η προφητεία της δυστυχισμένης κόρης έξεπληρώθη. Στη φοβερή συμπλοκή επάνω σκοτώθηκαν και αυτή και ή μητέρα της. Κάποιος βέβαια από τούς Έλληνες, που δεν είχε πει άφιόνι πριν πουλήσει ακριβά τη ζωή του, έπρόφτασε και τούς έθανάτωσε από έκδικτη. Και έτσι ό καταχθόνιος Δαμολίνος δεν έμεινε άτιμώρητος.

Αλλος Ένετός χρονογράφος μάς παρέχει μιά περίεργη λεπτομέρεια, σχετική με το κακούρηγμα: «Όταν συνέλαβαν στα Χανιά την ιδέα να ρίξουν άφιόνι στο κρασί των ανθρώπων του Καντανάλη, έπροφασίσθηκαν ότι ένας Ένετός υπάλληλος έπαιθε τάχα δηλητηρίασι από γιαντρίκι και συνέλαβαν ένα βράδυ όλους τούς φαρμακοποιούς της πόλεως. Έπειτα άναψαν τὰ φαρμακεία τους, έπήραν όσο άφιόνι βρήκαν και την άλλη μέρα τούς απέλυσαν...»

Μετά την καταστολή της Έπανάστασως, ό σιρατηγός Κολλάλτος, για να τρομοκρατήση τούς κατοίκους της κόμης Φωτεινιάς, (από την οποίαν κατήγετο ό στρατιωτικός άρχηγός των Κρητών Γω. Φράγκος), μπήκε μέσα, έπιασε δώδεκα προκίτους και τούς εκρέμασε. Έπειτα διέταξε να συλλάβουν τις γυναίκες τεσσάρων προκίτων που ήταν έγκνες και να τις ξεκοιλιάσουν! Η πράξις αυτή, που γίνικε δημοσία, έκανε τρομερή έντύπωση σε όλη την επαρχία. Έτσι έξεδικείτο ή Ένετική Δημοκρατία έκείνους που επαναστάτησαν για να καταλύσουν την έξουσία της.

ΚΑΜΠΟΥΡΑ ΕΠΑΙΤΟΥ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ ΓΙΑ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ!

Η παρισινή έφημερίς «Ζουρνάλ» πληροφορείται από την Νέαν Υόρκην την έξης περίεργη είδησι: Ένας άμερικανός έπαίτης, ό χαμπούρης Γουλιέλμος Κάμμεν ζητιάνευε επί πολλά χρόνια στην συνοικία του Αγίου Φραγκίσκου της Βοστώνης και κοιμώτανε χειμώνα καλοκαίρι κάτω από τις γέφυρες, τρώγοντας ξερό ψωμί. Πρό όλίγων ήμερών, έπειδή το κορμί ητανε εξαιρετικά δοιμά, ό σκοπός χαροφύλαξ που τον είδε να στέχει μιά νύχτα στο ύπαιθρο, τον πήρε από φιλανθρωπία και τον όδηγησε να περάσει τη νύχτα του στη φυλακή. Έκει σύμφωνα με τούς άστυνομικούς κανονισμούς, ό θυροφύλαξ του δεσμοκτηρίου ένηργησε την σχετική έρευνα επί του έπαίτου και με μεγάλη έκπληξη παρατήρησε ότι ή χαμπούρα που ήταν ψεύτικη, φτιαγμένη από τσίγκο, μέσα δε στο κοίλωμά της ύπαιχε το ποσόν των 20 χιλιάδων δολλαρίων εις τραπεζογραμμάτια! Ο έπαίτης Γουλιέλμος Κάμμεν άνακρινόμενος κατόπιν, όμολόγησε ότι τὰ χρήματα αυτά τα είχε κερδίσει στο διάστημα της εικοσαετούς έπαιτείας του και ότι έσκόπευε, όταν απέθνησκε, να τὰ άφηνε εις το Κράτος... διά φιλανθρωπικούς σκοπούς!..

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Του Φρανσουά Κοπ

«Όσες φορές το ρόδο που ευοιδιάζει
μου δείχνει με το χέρι το λευκό της,
γιατί παραδεινεύει;» μου κράζει
το ρόδο όταν μου δείχνει που ευοιδιάζει,
θυμάμαι το γαλήνιο μέτωπό της.

Το πειό λαμπρό τ' άστρί όταν μου δείχνουν,
στά μάτια μου τὰ δάκρυα σάν άντάρια
τότε γιατί τόν Γσκιο τους μου όίζουν;
το πειό λαμπρό τ' άστρί όταν μου δείχνουν,
θυμάμαι τη ματιά της με λαχάρα.

Όταν μου δείχνουν κάποιο χελιδόνι
που το χειμώνα πάει σε μέση ξύνα,
γιατί ή φτοχή καρδιά μου τότε λιώνει;
όταν μου δείχνουν κάποιο χελιδόνι,
θυμάμαι πως είμαι έρημος, τίμηνα...

Μετφ. Γ. Κοτζιάς

ΚΑΒΑΛΛΑ Ο ΧΑΡΟΣ

Του Jean Moris

Περά καβάλλα στ' άλογο ό Χάροτας κ' άρρίζει
στον κάμπο πέρα ό άνεμος στα δέντρα να σφυρίζει

Περάει μέσα στη νυχτιά σφυρίζοντας τ' άγέρι
που τάζατες ό Χάροτας να πάει ποιος το ξέρει;

Από τὰ πόδια άνάσκελα κ' άπ' τὰ μαλλιά πασμένει
άπ' την ούρα του κομμένωται άνθρώποι πεθαμένοι.

Και τρέχει πάνω στ' άι τον ώ! το θηρίο πως τρέχει
μή ξερότητας το δύστηνο επάνω τον ποίν έχει.

Οί γέροι τρέμουν «Καλή όσε μας για να πιούμε
λίγο νερό άπ' την πηγή κ' ύστερα ο' άκλουθούμε».

Κ' οι νεοί του λένε «Χάροτα για λίγο άφησε μας
τις βιόλες μας να μάσουνε κ' ύστερα έπαρέ μας»!

Ο ΤΑΦΟΣ ΜΟΥ

Του Φρειδ. Μιστρ

Βλέπω τον τάφο μου μπροστά τὰ μάτια μου σάν κλείνω
με το λευκό του μάρμαρου που μέσα θά κλεισθώ
όταν στον κόσμο, άλλοιμονο, μονάχος θά μείνω
ώ! πως τον ποθώ.

Όταν κενάς, τ' έλν' αυτός ό τάφος θά ρωτήση
είν' ό τάφος ποιητή, άλλος θέ ν' άπαντήση
στον ποιητή που έγραψε για μιά γλυκιά παρθένά
τραγούδια μαγεμένα.

Μιρέλα τηνε λέγανε αυτή που τραγουδούσε
και στη Μαγνάντα έμεινε τόν είδανε ανηρά
του τόπου του οι άνθρωποι γι' αυτή που άγαπούσε
τὰ μονοπάτια νά περά.

Και μιά ήμέρα άλλότες θά ποίνε είν' αυτός
που βασίλειά τον είχαν στην Προβηγγία στήση
γαλήνη μεσ' στον τάφο μου δέν είνε ύστερής
ό άλλος θ' άπαντήση.

Και τέλος κάποιος θά νά πη αυτός τονε ξερω
είμαστε φίλοι άλλότες (πως οβείται ή χαρά)
λουλούδια πλάι τον εδω τόν Μάν ής τού φέρω
σάν κείνη δροσερά.

Μετφ. Δ. Ν. Γαλάνη

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Του HENRI BORDEAUX

— Χωρίς να το καυχθώ καθόλου, μπορώ να σας βεβαιώσω, μου είπε ό γιατρός Σαποννιέ, ότι έχω αναστήσει ένα νεκρό! Έμεινα με το στόμα άνοιχτό. Έφαινόταν άνθρωπος με πολλή ζωή και μεγάλη δύναμη, αλλά αυτό που μάς έλεγε μάς φαινότανε άπίστευτο...

— Και πως; ρώτησε ένας άπ' την συντροφιά μας. Πως έγινε αυτό;

Τότε ό γιατρός Σαποννιέ άρχισε να μάς διηγείται μιά παλιά ιστορία που του είχε συμβή στην άρχή του ιατρικού του σταδίου. «Ήμωνα τότε, μάς έλεγε, πολύ μικρότερος στην ήλικία και ή ιατρική μου πείρα δεν ήτανε ακόμα άρκετή, ώστε να μπορώ εύκολα να αναλάβω την ευθύνη μιάς μεγάλης και σοβαράς άρρώστειας.

Κατοικούσα με τη γυναίκα μου κοντά στο χωριό Ρεκλιζ και μιά ήμέρα με κάλεσαν στο σπίτι του ξυλουργού Χριστοφόρου Σαντεπουλέ να έπισκεφθώ την άδελφή του Μελανία, ή οποία ήταν άρρωστη».

Ο Χριστοφόρος Σαντεπουλέ ήταν ένας χαλακτήρας ιδιότροπος και κακός, που δεν έβλεπε τη στιγμή να ιδή την άδελφή του πεθαμένη για να της πάρη την κληρονομία, ένώ εκείνη ή καυμένη εργαζότανε στο μαγαζί του, φρόντιζε πάντα να του ράβη τὰ ρούχα, να του μαγειρεύη. Οι δύο αυτοί άδελφοί, εκτός από το μικρό ξυλογεγίο που διατηρούσαν μέσα στο σπίτι του είχαν κληρονομήσει άπ' τον πατέρα τους και ένα μύλο, ό όποιος φυσικά άνηκε κατά το ήμισυ και στους δύο τους.

Αυτή λοιπόν ήταν ή κατάσταση των άδελφών Σαντεπουλέ όταν άρρώστησε ή Μελανία. Όταν πήγα και την είδα τη βήκα πολύ βαρύν άρρωστη. Εύθύς μόλις την εξέτασα διαγνώσα εύλογά βαρυνάτης μορφής και είπα στον άδελφό της ότι δύσκολα θά μπορούσε να σωθί από τη φοβερή αυτή άρρώστεια.

Ο άδελφός της μ' εκύτταξε παρά-ένα. Διέκρινα μέσα στα μάτια του κάποια άόρατη λάμψη ή όποια εξέφρασε μιά άγρια ευχαρίστηση. Μη έχοντας τί άλλο να κάνω εκεί, διέταξα ναγοράσουν μερικά φάρμακα για να της έλαττωθεί ό μεγάλος πυρετός, και ξαναγύρισα στο σπίτι μου.

Το άλλο απόγευμα, περίεργος να μωθώ τί απέγινε ή Μελανία μπηγα στ' άμαξάκι μου και πήρα από το δρόμο για το χωριό Ρεκλιζ. Μόλις έφθασα έξω από το σπίτι τους, είδα την ξυλουργό να κάθεται κοντά στην έξωπορτα και να πλάνιζε μερικά σανίδια, που άργότερα καίλαβα πως τὰ προόριζε για να σπάξη ένα φέρετρο. Ήταν εξαιρετικά δύσθυμος και μόλις με είδε σήκωσε λίγο τὰ μάτια του, μ' εκύτταξε και χωρίς να με χειριτήση ξανάγκασε πάλι τη δουλειά του.

Εγώ κατέβηκα άπ' τὰ μπιζάκι μου και προχωρώντας προς το μέρος του τον ρώτησα.

— Πως είνε ή μικρή;
— Χειρότερα!
— Και τί μαστορεύεις εκεί;
— Δεν βλέπεις; Σιάχνω την κάσα της!

Χωρίς να του είπω τίποτε άλλο προχώρησα προς την πόρτα και άνέβηκα γρήγορα τις σκάλες που έφερνε στο σπίτι του. Η Μελανία βρισκότανε άνάσκελα στο κρεβάτι και άνάσαινε βαθνά και γρήγορα, προφανώς ό πυρετός είχε άνεβή και ή δυστυχισμένη κινούνε από μιά στιγμή στην άλλη να πάθη από παράλυση της καρδιάς της. Έσκυψα και της έπιασα το σφυγμό. Κτυπούσε με καταπληκτική ταχύτητα. Η κατάστασίς της είχε χειροτερέψει πολύ και είπα πως ή ασθενής μου δεν είχε πια πολλές έλπίδες ζωής. Έν τούτοις δεν έχασα το θάρρος μου. Είχα μπροστά μου ένα γερό οργανισμό που δεν θά μπορούσε εύκολα να τον καταβάλη μιά άρρώστεια.

Όταν τελείωσα την εξέτάσή μου και κάθισα να γράψω μιά συνταγή, είδα μπροστά μου τον άδελφό της που μόλις τη στιγμή αυτή είχε μπη μέσα στο δωμάτιο.

— Πρέπει να πάρεσε ακόμα κ' αυτά τὰ φάρμακα του είπα.
— Μ' αυτή είνε μισοπεθαμένη! μ' άπάντησε.
— Και όμως ξή ακόμα, αναπάνει. Δεν πρέπει ν' άπελαιζόμαστε τόσο γρήγορα.

Ο άδελφός της πήρε στα χέρια του την συνταγή που του έγραφα και εγώ μπηκα στο άμαξάκι μου για να γυρίσω στην πύλη. Η άδελφή είνε, κκεπτόμουνα στο δρόμο, πως ή Μελανία Σαντεπουλέ την έχει άσχημα. Μά χαμιά φορά αυτή ή άρρώστεια έχει μερικώς

άπότομες καλλιτερεύσεις και έπειτα, ποιος ξέρει; Μπορεί και να αντιδράση στο πυρετό, με τέτοιον οργανισμό που έχει.

Είχα φτάσει στο σπίτι μου. Η σκέψις της δυστυχούς Μελανίας δεν μπορούσε να ξεκολλήση άπ' το μυαλό μου. Έφαγα με πολύ κακή διάθεση και όλο μου το βράδυ το πέρασα εξαιρετικά άνησυχο.

Το πρωί, μόλις ξημέρωσε ή πρώτη μου σκέψη ήταν να πάω να ιδώ πως ήταν ή Μελανία. Χτύπησα γερά το άλογό μου και σε μισή ώρα έφτασα στο σπίτι της.

Έξω στην πόρτα, μόλις κατέβηκα από το άμαξί μου διέκρινα το σκέπασμα του φερέτρου στηριγμένο όρθιο στον τοίχο. Θά πέθανε! είπα μέσα μου και άνησυχος άνέβηκα στο δωμάτιο της άσθενους. Ο άδελφός της ήταν εκεί κοντά σ' ένα φέρετρο στο όποτον είχε βάλει την άδελφή του. Μεγάλες λαμπάδες έκαιγαν γύρω της.

— Πέθανε; ρώτησα κατάπληκτος.
— Ναι! Χθές το βράδυ! μου είπε έκείνος με προσποιημένη συγχύηση.

Έμεινα μερικώς άφωνος, χωρίς να μπορώ να ίσορροπήσω τη σκέψη μου. Δεν περιμένα το θανάτο της τόσο γρήγορα. Κάτι μου έλεγε πως ή Μελανία ζούσε ακόμα.

Την στιγμή αυτή ό άδελφός της, που μόλις ήρθα είχε κατεβή κάτω, έφερε τώρα το σκέπασμα του φερέτρου και έτοιμάζότανε να σκεπάση την νεκρή.

— Μη βιάζεσαι, του είπα. Θέλω να την εξετάσω.

— Δεν υπάρχει λόγος, μου άπήντησε. Δεν την βλέπεις; Είνε πεθαμένη!

— Ναι! Μά πρέπει... Είνε καθηκον μου...

— Μ' άφου είνε κατάμυρνη, μελαινισμένη...

— Μιά στιγμή, σε παρακαλώ. Άφρησε το σκέπασμα. Δεν είνε όρα άκόμα...

Έκείνος έμεινε μιά στιγμή διστακτικός και ύστερα φάνηκε ότι ύποχωρεί, τραβήχτηκε πάρα πέρα, άφησε σε μιά γωνιά το σκέπασμα του φερέτρου και περιμένα.

Η ιδέα ότι ή Μελανία θά ζούσε ακόμα μου καρφώθηκε στο μυαλό μου και τίποτα δεν μπορούσε να μου την βγάλη.

Επύρα ένα καθρέφτη και τον έβαλα μπροστά στο στήμα της: Τίποτα! Καμιά άναπνοή, έληθα ύστερα το χέρι της, μα δεν έπαυχε σφυγμός καθόλου, τέλος ακροάσθηκα την καρδιά της μα και αυτή τη φορά δεν άκουγότανε ούτε ό ελάχιστος παλμός. Και όμως, πού όλ' αυτά το σώμα της ήτανε ακόμα ζεστό, καίτοι είχαν περάσει τόσες ώρες άπ' τη στιγμή που μου είχε ειπει ό άδελφός της ότι ξεψύχησε. Άποφάσισα να τον ρωτήσω μερικώς λεπτομέρειες.

— Δεν μου λές, του είπα, τί ώρα ακριβώς ξεψύχησε;

— Στάς 11 το βράδυ.

— Και γιατί βιάζεσαι να την σκεπάσης;

— Φοβόμαι! πέθανε από βλογιά...

Κάθισα σ' ένα παλιόκαναπέ, άναγα την πύλα μου και άρχισα να σκέπτομαι... Ύστερα από λίγο, έληθα την άπόφασή μου.

— Δέ με βοηθάς, είπα στον ξυλουργό, να την βάλουμε στο κρεβάτι της...

Στο κρεβάτι της; μου άπήντησε έκείνος κατάπληκτος.

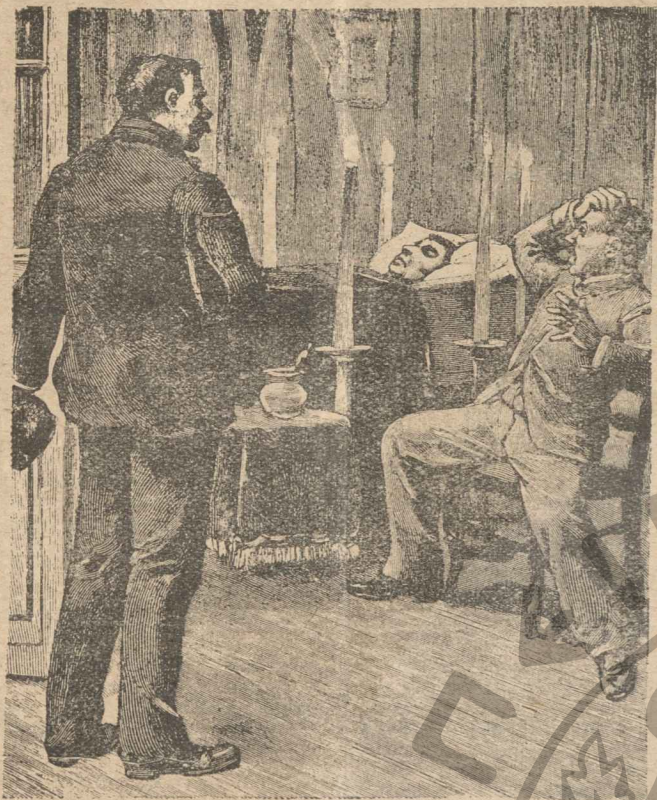
— Ναι! του ξαναείπα αυτόν. Είνε ανάγκη να την ιδώ καλύτερα. Μού φαίνεται πως δεν είνε πεθαμένη.

Στην άρχή έκανε ν' άρνηση μα εγώ επέμεινα τόσο που τον έκανα να ύποχωρήση.

Την μεταφέραμε στο ίδιο κρεβάτι που την είχα ιδεί άρρωστη. Είπα στον άδελφό της να την σκεπάση καλά με δυο μάλλινες χνουβέρες και να βγύ ύστερα έξω άπ' το δωμάτιο... Ήθελα να μείνω μόνος μου και ή παρουσία του μ' ένοχλούσε φοβικά.

Έβγαζε όπος του είχα είλη και σε λίγο, όταν βρέθηκα μόνος με τη Μελανία, έβγαλά από την τσέπη μου ένα μπουκαλάκι με μερικώς σπάλει ένος διεγερτικού φαρμάκου, με το όποτον θά μπορούσα να πεσθώ αν βρισκόμουνα πραγματικά έμπρός σ' ένα θάνατο ή δέν έπρόκειτο περί άλλου φαινομένου νεκρωτικού, πολύ συνειδημένης σε τέτοιον είδους ασθένειας.

Η Μελανία μόλις της πλησίασα στα ρουθούνια αυτό το φάρμακο, έδειξε τὰ πρώτα σημεία ζωής. Ένωώσασα κάποιο φρικιασμο

ΤΟ ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΓΑΛΑ "ΒΟΣΚΟΣ",

Η ΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

